

VOR UNGDOM

SPEJDERNES MAGASIN

1916

NOVEMBER

NR. 2

HELLESENS TØR ELEMENT

Verdens bedste

Hvad enhver Spejder bør vide!

At Regnfrakker, Vindjakker, Matrosdragter, Stortrøjer samt de lige fra Krigsskuepladsen hjemkomne Militære Lommelygter

fra Hellestens Element

købes bedst og billigst i

Spejderkorpssets Depot, Nørregade 14

Telefon 3186

**Budtz Müllers Eftf.
KODAKS**

Største Færtning for Fotografer og Amatører.

En gross og en detail.

Bredgade 29. — Telf. Central 1078.

B. S. A.-CYCLER

AXEL KETNER

Nørtevoldgade 9 (Hj. af Vendersgade)
Telefon Central 4195.

Enforhandling for København
af originale B. S. A.-Cykler.

Isolator Flasken

holder Indholdet

varmt i 24 Timer
koldt i flere Dage

Kr. 2.50

for 1/4 Literflaske.

Glasflasken kan
fornyes.

Illum
KØBENHAVN

BRUG KIHLOL OVERALT!

3 Glas for Kr. 2,25 fra W. Kihl, Nykøbing F.

Her sæges Forhand-
ler, Sendes

HARALD BØRGESSEN

(OLAF BARFOED)

SPORTSFORRETNING

FREDERIKSBERGGADE 28 — KØBENHAVN B. — TLF. 689

anbefaler sit righoldige Udvalg af

Vindjakker — Gamascher — Rygsække — Spisebestik — Kogekar — Thermosflasker —
Feltflasker — Telte — Soveposer — Fodbolde — Luftbæsser — Lommeknive — Dolke —
Lommelamper — Gymnastikapparater — Skibsmodeller.

Rekv. til Fægtning og Boksning.

Forlang mit illustrerede Universalkatalog.

VOR-UNGDOM SPEJDERNES-MAGASIN

UDGIVET AF „DET DANSKE SPEJDERKORPS“

INDHOLD:

Ved Lejrbaalet. <i>Spejderchefen</i>	Side 2
Udtrykning med Sprøjterne. Brandinspektør, cand. polyt. <i>Povl Vinding</i>	» 4
Spejdere	» 8
Øens Hemmelighed. <i>Alfred Judd</i>	» 9
En elektrisk Motor. <i>Halvdan Lav</i>	» 14
Kender Du vore Fodboldspillere? <i>Sven V. Knudsen</i>	» 15
Billeder fra Mødet i Fiskebæk	» 16
Landskampen Danmark-Sverige. <i>Sven Mejlbø</i>	» 18
Vor Præmiegaade	» 19
Pigespejderne: Korpslejren ved Barritskov. <i>Pigespejderchefen</i>	» 20
Posttrøerne. <i>F. C. Charteris</i>	» 24
Fugle paa Vinterbesøg. <i>Pemlt. P. Skovgaard</i>	» 26
En nem Cyclebaare	» 29
Fra Divisionerne	» 30
Raadgiver for begyndende og yngre Frimærkesamlere	» 31
Hvad enhver Spejder bør vide	» 32

NB! NB!

Grundet paa den vanskelige Postgang mellem England og Danmark kan vi ikke i dette Nr. bringe Artiklen om de engelske Spejdere. Vi haaber at kunne bringe den næste Gang.

I Stedet bringer vi Brandinspektør Vindings Artikel om Brandvæsenet, noget der maa interessere enhver Spejder.

December Nr. bliver alle Spejderes Julehæfte.

Ny farvelagt Omslagstegning af **Sven Brash!**

Originale Historier af **danske Forfattere!**

Rigt illustreret!

Spejdernes Julehæfte bør findes paa ethvert Julebord.

Fiskebæk.

Fiskebæk — Dagene er forbi.

Den Tilslutning, de fra Troppenes Side havde faaet, kan kun betragtes som tilfredsstillende.

Det er mit Haab, at den Instruktion, der ved denne Lejlighed blev givet Førerne, maa være disse en Hjælp ved Løsningen af den ingeniørlunde lette Opgave, det er, at lede en Spejdertrops Uddannelse, og til at føre deres Drengene frem mod det Spejder-Ideal, som for os alle staar som det rette.

Tiden vil vise, hvorvidt dette er lykkedes.

Godt Kammeratskab.

Om Stævnet ikke har bevirket andet, tror jeg, det har gjort sit til at styrke det gode Kammeratskab og den Korpsaand, der knytter os alle sammen.

Det er kolossalt, hvor alle de gode gamle, fælles Minder fra Lejre og Øvelser bliver levende ved saadan en Lejlighed — og hvor der er Masser og Masser at tale om.

Og dobbelt rart er det, naar man træffer gode gamle Kendinge som den svenske Vicescoutchef, Kaptajn Stål, og Hr. Lindeberg — thi ogsaa mellem svenske og danske Spejdere er der gammelt hævdundet Venskab og Minder, der binder.

Vi skylder Sveriges Scoutforbund

Tak, fordi det sendte Repræsentanter til dette Stævne, og vi skylder det dobbelt Tak, fordi det var det første til at tage Initiativet til dette ved i Sommer at indbyde danske Førere til at deltage i Forbundets Førerkursus ved Sæbyholm.

»Her var det« sagde Kaptajn Stål, paa Udturen den første Dag, og saa fortalte han om, hvorledes det gik til

da Slangerup-Ekspressen blev sprængt i Luften.

Jeg kendte ikke denne Tildragelse. Det var en af Rektor Hartvig Møllers storartede Opfindelser. Den skal have fundet Sted for et Par Aarsiden. Og Kaptajn Stål fortalte med straalende Øjne, idet han pegede ud i Terrænet, hvorledes det hele var gaaet for sig.

Det begyndte med, at en dansk Tropsfører ringede Slangerupbanen op:

»Hallo! Er det Stationsforstanderen? — Tak. Det er det danske Spejderkorps. — Vil De have noget imod, at vi sprænger Toget 11³⁰ fra København i Luften, naar det er udfør Vangedel? — Tak skal De have. Saa gør vi det. — Mange Tak. — Kling, kling.«

Det drejede sig naturligvis om en skrækkelig Røverbande. Den havde, saavidt jeg husker, sorte Papirshalv-

masker paa, og den havde skjult sig i en Gaard ikke 100 Meter fra Jernbanebroen Syd for Vangede.

Gendarmene, som var underrettet om, hvad der truede Banen, havde spredt sig langs hele Linien, saa der var kun et Par Stykker af dem til Stede, da Toget kom. De blev overmandede i en Haandevending og Banden kunde ganske ugenert kaste sine Knalds-Bomber mod Toget.

Og saa var det — det uforglemmelige skete, at Toget ganske uformodet standsede, og Togføreren steg ned af sit Trinbrædt og erklærede Toget for overgivet — og søndagsklædte rejsende gav sig til at vinke og vinke til Banden.

Dette havde Bandens ridderlige Fører ikke kunnet staa for og — han havde ladet Toget køre videre uden saa meget som at krumme et Haar paa nogen — ja han havde endda ladet hele Banden give dem et Hurra med paa Vejen.

Naa, men lad os nu ikke tale mere om det. Fiskebæk hører Historien til. Vi ønsker at være Handlingens Mænd — ikke Ordets. Vi maa til at rette Blikket fremefter igen. Og jeg vil da gerne sig det samme til jer, som jeg sagde til Øvelsestroppens Spejdere den Aften ved Lejrbaalet, — det som for mig er

Meningen med det hele.

Alle Spejdere Verden over er Kammerater, — det er noget I alle ved. Det vil sikkert interessere jer at se et Bevis paa dette. Jeg har her et Brev fra en engelsk Spejder, der boer i Japan. Brevet er skrevet til en dansk Spejder. De to har i to Aar korresponderet med hinanden.

Brevet er temmelig langt, saa jeg springer Begyndelsen over.

— — — Please keep up this correspondence until we may have a chance of seeing each other one day. You never

know what may happen in the future so it is quite possible that we may meet. I shall now write every fortnight from now onwards regularly, so that we can keep in closer touch with each other, and not only send a letter in reply to the one I receive as heretofore as it means waiting such a long time. I am glad to note that you are doing likewise. I always look forward to your letters with great interest, especially as to if you received the stamps. I am glad you like them. I am sorry to say that I did not get your letter acknowledging the stamps. So I do not know if you received the coronation stamps of the Japanese emperor which were only in issue for seven (7) days. They are now already scarce, so hang on to them for all you are worth. If I have difficulty in getting them here. What difficulty must you have in Denmark. So I would advise you to keep to them.

I enclose herewith some more stamps for you. They are only common ones, but still they may be of use to you. I get them from the office.

Yes, I have not forgotten the Railway Bridge affair. It was a narrow escape, and considering that I have during the last two and a half years nearly lost my life three times, each time more narrower than the last, I wonder if the next escape (if it can be called an escape) will be fatal. Still, they all gradually fade away in the past, and you begin to forget the actual danger you have been exposed to. However, I often shudder when I see a train going over a bridge, for it then reminds me of my affair, and I often wonder to my self what I would do if I was on the bridge again when a train came along. Death is not a nice thing to think of, so I will drop the subject, although the Japanese say that they are not afraid of death like the European is. As a matter of fact they are most afraid of hurting their skins than a little foreign baby is. You have just got to watch a bicycle accident between a Japanese, and he will make out that he is almost half killed, although he may have no injuries worth talking about at all.

I saw a very sad affair on the Electric Railway the other day. A poor little puppy (a black one) was strolling across the line as the tram was going along at about 7 miles an hour. The tram was about 200 yards away from the dog and could have pulled up very very easily in time for the dog to move off, but the driver shoved on full speed and ran the poor dog down, and when I looked behind, the dog lay dead on the line. The driver was smiling to himself afterwards. They have absolute disregard for any animals at all. The Japanese are a rotten cruel lot. Compare that incident to what the English, Danish, or any other European, is taught; a scout must be kind to all animals. Last

Sunday another dog got on the line, but this time I knew the drivers disregard for life, so I rushed up the tram to where the driver stood driving, and the dog was saved. I think I must have frightened the driver, for I was ready for anything, even taking the control of the tram in my own hands if it was necessary. In that case there would have been an awful row (still what is a row when it means saving life, although it may be only a dog). But I am glad to say that the driver stopped the tram at once when I came up to him, and the dog had by that time moved out of the way of the tram.

I vil sikkert give mig Ret i, at det er en storartet Fyr, den Spejder. Men der har i det hele taget vist sig at være mange brillante Fyre mellem vore Kammerater i de store Lande i disse Krigsaar.

Engelske Spejdere under Krigen.

I England har Spejderne i stort Antal været benyttet til Brovagter, som Kystudvig og Udkig efter Luftskeibe. De har givet Soldaterne ved Fronten deres Morskabsbøger, og de har hjulpet med ved Rekrutteringen. (En Liverpool Spejdertrop var den første til at lade sit Orkester gaa spillende gennem Byen paa Hververkampagne). Og der er en Masse gamle Spejdere, der har været med ved selve Fronterne som Soldater. Mange af dem er faldne. Der er ikke den Trop i England, uden den kan tælle faldne mellem sine »gamle Drenge«. De glemmer ikke disse Kammerater, de engelske Spejdere. De hænger deres Billeder op i deres Tropslokaler.

Da General Baden-Powell var ved Fronten sagde Officerne alle Vegne til ham: »Jeg vilde ønske, jeg havde nogle flere gamle Spejdere ved mit Kompagni. De er ti Gange mere værd end Folk, der hverken har lært det ene eller det andet. Det, vi har Brug for, er Folk, som man kan stole paa gør det, de bliver sat til, ligegyldigt

hvor ubehageligt det er; Folk, som kan tage en Haand med i hvad som helst — og gør det med et Smil. Og det er her, de gamle Spejdere har deres Force.«

Tyske Spejdere.

Ogsaa de tyske Drenge har været storartede. Den Dag Krigen udbrød meldte 80000 Spejdere sig til Tjeneste. De blev brugt i Byerne som Ordonananser, Vejvisere, Postbude og Vagter ved Oplag. I Berlin alene har Skoledrenge af deres Sparepenge indskudt 2½ Mill. Mark i Krigsaaenene.

Der var en Spejdertrop i Metz, som havde en Tropsfører, de holdt meget af. Han blev indkaldt som Løjtnant og faldt en af Krigens første Dage. Hele Troppen drog ud og afsøgte bagefter Slagmarken ved Etain for at finde hans Lig. De havde et Kors med, de vilde plante paa hans Grav. De afsøgte i to Dage Slagmarken uden at finde ham, og da de kom tilbage, meldte de sig alle som Krigsfrivillige, som de sagde, »for at hævne deres Løjtmant«. De fleste af dem blev naturligvis afvist — men flere kom med. Nogle er faldne, andre har udmærket sig.

En Ting til; der er en Dag, der for steds vil staa som uforglemmelig for den tyske Nation: den 11/11 1914. Den Dag tog den tyske Ungdom — alle de purunge Regimenter — Dixmuiden med Storm. De gik frem i tætte Kolonner og syngende »Deutschland, Deutschland über alles« de væltede alt, hvad der var foran dem og standsede ikke, før Byen var deres.

Danske Spejdere.

Saaledes er Forholdene i alle de store Lande i Øjeblikket. Der er der Drenge, som føler at de kan udrette noget, som har faaet Agtelse

for sig, eller gennem de Ting, de har præsteret, og som føler sig fast tømret sammen med det Land, de hører til.

Hvor maa det være stort at være Dreng i saadant et Land, vil I sige. Ja — men I skal gøre det til lige saa stort at være dansk, Dreng.

I skal gøre det ved med samme

sammenbidte Energi som de andre at arbejde paa at udrette noget nytigt — ikke for jeres egen Skyld, men — for ogsaa at bringe det Land, hvortil I hører frem i første Linie.

Gør det, og I kan være overbevist om, at I vil blive grebet af den samme Stoltthed som de andre — og Bevistheden om, at der ved

jeres Side staar Tusinder af danske Dreng, der tænker og føler som I, vil give jer Rygrad og faa jer til at føle jer som en Magt.

Plumbe

UDRYKNING MED SPRØJTERNE

BRANDINSPEKTØR CAND. POLYT. POVL VINDING

Ilden er en god Tjener, men en slem Herre, siger et gammelt Ord — hvor sandt det er, indser vi bedst ved paa den ene Side at tænke paa Ilden under Dampskibenes og Fabrikernes Kedler — paa Ilden i Højovnene, hvor Jernet og Staalet fremstilles, og paa Ilden i Kakkellovnen — og paa den anden Side paa de Kata-

strofer, som Ilden, naar den slipper løs, kan forarsage. — Tænk paa de store Teaterbrande baade i Amerika og Europa, hvor mange Mennesker omkom, og paa de store Brande i København — 1728 og 1795, paa Kristiansborg Slots Brand og paa de Brande, som har lagt store Dele af norske Byer i Aske. Paa Grund af de store Værdier, der vilde gaa tabt, hvis en Ild fik Lov at rase, søger man naturligvis at standse den og slaa den ned, saa hurtigt man kan, men det er kun de større Byer, der kan overkomme den Udgift, der er nødvendig for at holde et kraftigt og effektivt Brandvæsen. Mange Steder findes der frivillige Brandkorps, som gør megen Nytte, — i mange Tilfælde kan nogle fornuftige Mennesker klare det hele, inden der sker noget — en rask Spejder, der bevarer Koldblodigheden, vil ofte kunne gøre Underværker.

I København findes der et Brandvæsen, der fra Chefen til den yngste

Brandmand tæller 327 Sjæle, og de holder Vagt paa 8 Stationer rundt i Byen. Derer foruden Hovedstationen bag Raadhuset en Station paa Christianshavn, en i Adelgade, en i Østbanegade, en paa Frederikssundsvej en paa Fælledvej, en ved Vesterbros Torv og endelig en Vagt i Valby.

Rundt om i Byens Gader findes der c. 3000, for Tiden 2822 Brandhaner, hvorfra man kan tage Vand til Slukning. Brandhanerne anbringes ofte c. 100 m fra hinanden og er enten nogle let kendelige Opstandere lige i Fortovskanten, de ser ikke ens ud alle sammen, men det kommer de sikkert til i Løbet af nogle Aar, eller ogsaa er de anbragt i Jorden, og Hullet, hvori de sidder, er dækket med et aflangt Trædæksel, c. 25 m. langt. Paa nærmeste Væg, Stakit el. lign. sidder der saa et Skilt af Form som »Ruders«, Skiltet er hvidt med en rød Cirkel i Midten. Hvis Cirklen er helt rød, betyder det, at Brandhanen kan give saa meget Vand, som

Det store Redningsel

en Dampsprøjte kan bruge — indtil c. 2000 liter i Minuttet. Hvis kun $\frac{2}{3}$ af Cirklen er rød, er den noget svagere, og hvor Cirklen kun er rød paa den ene Trediedel, er det en af de svageste Brandhaner.

For at man kan finde Brandhanen, hvis der ligger Sne, staar der paa Skiltet to Tal; det ene betyder, hvor langt man skal gaa frem fra Skiltet, og det andet, hvor langt man skal gaa til højre eller venstre for at finde Brandhanen. Sommetider gaar saadan et Brandnædæksel itu, eller det bliver stjaalet. Hvis man ser, det mangler, skal man bare sige det paa den nærmeste Brandstation f. Ex. til Skildvagten, eller til den nærmeste Politibetjent, saa bliver der lagt et andet Dæksel paa.

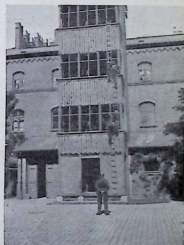
Ildebrande kan enten meldes pr. Telefon, hvad der er det hyppigste, eller paa en Brandalarm, af hvilke der findes lidt over 200 rundt i Byen, deraf er ca. Halvdelen de høje, røde, der staar paa Gaderne, og endelig kan den meldes mundtlig paa den nærmeste Brandstation — af den Grund gaar der altid en Skildvagt i Gaarden. Naar man vil bruge en Brandalarm, maa man huske paa at blive staaende og vise Sprøjterne Vej — for de ved bare, at de er kaldt fra den Alarm, men hvor de saa videre skal hen, det ved de ikke. For Resten skal man ogsaa huske, naar man skal dreje paa et Haandsving, at blive ved, til det stopper, for ellers kommer der ikke noget Alarmsignal inde paa Stationen. Naar der alarmeres pr. Telefon, skal man bare sige »Ildebrand København«, saa faar man Forbindelsen — naar den saa kommer, skal man naturligvis helst give saa god Besked som muligt — sommetider er Folk helt forvirrede og siger kun: »Skynd Dem, det brænder her« — saa gaar en hel Del af Tiden med at faa at vide, hvor »her« er.

Naar Meldingen er kommet rigtig ind paa Telegrafstuen paa den Station, Alarmen hører til, — Telefonmeldinger kommer altid til Hovedbrandstationen, — saa alarmeres de to Stationer, der skal ud, og saa smutter Brandmændene i en Fart ned i Remisen; Hestene, der altid staar med Seletøj paa, sættes for; Hornene begynder at tude — du-hu — og saa rykker første Udrykning af Sted. Første Udrykning bestaar altid af Stationssprøjte og Redningsstige fra de to nærmeste Stationer, og hvert af de fire Køretøjer er bemanded med 1 Fører, 4 Mand og 1 Kusk. Desuden kommer den vagthavende Brandinspektør i Automobil fra Hovedbrandstationen. Stationssprøjten er et Køretøj, der medfører Slinger (62 m/m), Straalerør, Standrør til at sætte paa de underjordiske Brandhaner, Haandsprøjte, Røghjelme, Krybestige, Springlagen osv. og endelig en Haandkraftsprøjte til at tage Vand fra en Brønd eller en Dam med —, det kan man blive nødt til i de ydre Distrikter, hvor der ikke findes Brandhaner, og saa maa man have civile Folk til at hjælpe med at pumpe, og hver faar saa et »Pumpetegn«, som saa senere indløses af Brandvæsenet med Betaling pr. Time for det ydede Arbejde. Redningsstigen — det er den, man undertiden hører betegne med forskellige, løjrlige Navne »Stigesprøjten« — »Stigevogn« o. lign. —, medfører en Haandsprøjte og et Redningssejl; dens Mandskabs Virksomhed er i første Række at redde, mindre at slukke. Naar den er protset af og rejst, naar den godt 20 m i Vejret; de ældre rejses ved Haandkraft, de nyere gaar op drevet af en Kulsyremotor.

Naar den vagthavende Brandinspektør kommer ud til en Brand, falder den Plan, han følger ved Fordelingen af Materiellet, altid i tre

Røgmasken prøves

Krybestigeøvelse

Stigen

Hestene hviler. Den nærmeste er en gammel, veltjent Hest, som har gaaet i mange Aar og altid været Fyrigheden selv. Nu er den gammel og træt — dette er dens sidste Tur.

Stigen indlades i et Jernbanetog.

Dele: først Redning af levende, saa Afskæring af Ilden, saa den ikke kan komme videre, og tilsidst slukker man af, som det kaldes. Redning er ofte en farefuld Bestilling. Under tiden kan man ikke komme til med Redningsstigen, saa gaar nogle raske Brandfolk op med Krybestiger — det er lette, stærke Stiger, der naar fra Etage til Etage og er forsynede med en stor Hage, som man stikker ind gennem et Vindue; den bærer saa Stigen, til Brandmanden naar Vinduet, — saa gaar han ind, løfter Stigen og hæfter den i Etagen ovenover; naar han saa er kommet op, hvor han skal, tager han Redningslinen, som han bærer opslaaet med Galeistik som Bandoler, slaar den op — det sker bare ved at tage fat i den ene

Tamp og kaste Linen fra sig, saa gaar Stikkene op — gør Krogen med Fireklødsen fast, og saa firer han Folk ned en efter en — Linen om Livet paa dem og ud af Vinduet — det gaar temmelig hurtigt. En hel Del værre er det naturligvis, hvis de, han skal redde, er bevidstløse — saa han selv maa manøvrere dem fuldstændigt — men det kan gøres. Tilsidst firer han sig selv ned.

Et af de værste Tilfælde forekommer, naar Brandmanden ikke kan, gaa ind uden Røghjelm; men det er forbavsende, hvad nogle Brandmænd kan taale af Røg; — faar man for meget Røg bliver man »forgiftet« — faar Opkastninger og bliver syg. Røghjelmen ligner en Dykkerhjelm, og er ved en lang Slange forbundet

med en Friskluftpumpe, fra hvilken der stadig pumpes Luft ind. Gennem Slangen kan man desuden tale med ham, der er inde. De nyeste Typer af Røghjelme, »Drägers«, har ingen Slange, men en Ilt og Kalis beholder, som bæres paa Ryggen. Det er naturligvis en Fordel at være fri for Slangen, som kan brænde over, men det er ogsaa en Fordel at have Forbindelse med Manden, der er inde, især hvis han kommer noget til.

Hvis der ikke er Fare i den Etage, man er, men de underste Etager ikke kan passeres, saa kan man bruge Redningssejlet; det er et stort, aflangt Sejl, som gøres fast ved en Bom tværs paa Vinduesaabningen og holdes fast nede ved Jorden af en

Telegrafstuen paa Hovedbanegaarden modtager en Ildbrandsmelding.

Dampsprøjteprøve paa Vandværkets Filterplads.

5—6 Mand, saa det danner et Skraaplan, man kurer ned ad. Naar der ikke findes anden Udvej, bruger man Springlagenet; det er et rundt Stykke Sejldug, der holdes af c. 20 Mand i bøjede Arme — for at det kan give efter, naar den, der springer, kommer ned i det. Det kangaagodt — men hvis den, der springer, ikke kommer rigtigt af Sted og falder forkert, kommer der let en Læsion. Der er ikke saa faa Exempler paa, at Brandmænd har klaret et vanskeligt Redningsarbejde — trængt frem gennem tæt Røg og Mørke — hugget Hindsdringer bort med deres Økse og skaffet et Menneske, der var ilde stedt, ud. Naar et saadant Tilfælde er bleven bekendt, er det sket, at den paagældende er blevet kaldt op til Kongen og har faaet Medaille for ædel Daad eller et Dannebrogskors — og det har de ærlig fortjent; Brandmænd paa et Brandsted, hvor der er Fare paa Færde, er et særligt Folkesfærd — forvovne og haardføre, altid parate til at gaa paa; der er ingen, der trykker sig eller holder sig tilbage, hvad det saa gælder.

Afspærring af Ilden er nødvendig, fordi Ilden ellers kunde brede sig lige saa stærkt til den ene Side, som man slukkede til den anden, og for at man kan vide, hvor man har den. Smaa Ildebrande er ofte blevet til store, som har krævet Menneskeliv, fordi de, der har opdaget Ilden, har tabt Hovedet, og lukket Døre op, saa Ilden rigtig har faaet Træk og har faaet fat i Trapperne. En Trappe virker som en Skorsten — saa kommer der først rigtig Fart i det — Saadan gik det paa Nordvestvej sidst i Halvfemserne. Brændt det et Sted, skal man bare være fornuftig, ikke lukke op, men lukke det inde — saa der ikke kommer Træk til — en Dør er dog altid en Hindring, navnlig saalænge

det ulmer, og inden den maa give tabt, er Brandvæsenet paa Pletten. Brandmændene sørger altid for at have Vand ved Haanden; før de lader Ilden faa Luft — men saa skal den ogsaa have det, for at den gennem Røgen kan røbe, hvor den er, og for at Røgen kan komme bort. I de fleste Tilfælde kan man klare Sagerne med en Slange fra en Brandhane — Slangen bliver bare med sin Kobling sat paa Udløbet fra Brandhanen, saa gaar det af sig selv. Vandværkets Tryk driver Vandet ud (c. 150—200 Liter pr. Minut). I mange Tilfælde kan man endda klare sig med Haandsprøjten; det er en lille Kobberbeholder af Størrelse som en Spand og med en Pumpe indeni. Men har Ilden faaet Lov at tage fat og brede sig, saa at man ikke kan magte den, saa kalder man en eller flere Dampsprøjter, eller Motorsprøjter. Samtidig kommer saa Chefen. Dampsprøjten er en Stempelpumpe, der drives af en lille Dampmaskine. Da der ikke paa den er Plads til Brandmændene og Materiellet, der skal bruges, følges den altid af et særligt Køretøj, »Tenderen«, som transporterer Mandskab og alt det, Dampsprøjten behøver for at kunne funktionere. Fra Dampsprøjten kan man enten udlægge flere mindre Straalerør eller et større: »Siameserør«. Den kan give 16—1800 Liter Vand pr. Minut, hvis Brandhanen, den fødes fra, er stor nok, eller hvis den fødes fra en Dam eller fra Havnen. Hvis Branden er ved Havnen, møder Havnevæsenets Dampsprøjtebaad, »Græne«, og den kan ogsaa give antagelige Vandmasser. Det ene Billede viser 5 Straaler fra en Dampsprøjte. Motorsprøjten kan give lidt mere end en Dampsprøjte, c. 2000 Liter pr. Minut, og den kan sætte Vandet op til en Højde af c. 115 meter, det er altsaa mere end Raadhustårnets Højde,

Chefens Heste.

der er 105 meter. Naar man skal transportere Vandet længere Strækning 3—4—500 meter, kan det ikke betale sig at have de spinklere Slangeliggende ved Siden af hinanden — saa forener man dem tre og tre ved en Forgreningshane »Siameseren«, til en stor Slange, »Siameserslange«, (104 m/m), og naar man kommer hen, hvor man skal, grener man dem igen ud i de tre mindre ved en lignende Forgreningshane, »Kontrasiameseren«.

Hvis man skal have en meget kraftig Straale, saa sætter man et

Øvelse i at bære en bevidstløs.

Straalerør lige paa Siameserslangen. Det bruger man f. Ex., naar der er Ild i en stor Kulbunke — den kan lige-
frem pleje op og kaste Kulstykkeerne til Side. Det sker ikke saa sjældent, at en stor Kulbunke kommer i Brand ved Selvtændelse, og det er næsten ikke til at slukke igen.

Naar man saa har faaet Dampsprøjterne i Gang og indkredset Ilden — saa er Resten kun noget, der tager mere eller mindre Tid. Men Ilden kan godt være »uван», før man faar fat paa den. Ved den store Brand i Baltimore for nogle Aar siden lavede man paa en bred Gade en »Vandskærm« med 5 Dampsprøjter for at stoppe Ilden, men den »sprang gennem Vandskærmen og over den brede Gade og rasede videre.

Forøvrigt reitter Omfanget af det hele sig jo efter, hvor hurtigt Brandvæsenet kaldes og kommer. I gamle Dage var Stationerne lagt saaledes, at det største Tidsrum, det kunde tage at naa fra en Station til et Brandsted, var 10 Minutter — men med de voksende Afstande, navnlig i ydre Distrikter, kan dette ikke opretholdes, endstige forbedres, endtagen ved Automobildrift. Foreløbiger København kun ved de indledende Skridt til at automobilisere, og Hestestanden for-

mindskes kun langsomt, for Tiden er den 52.

I Gennemsnit bliver Brandvæsenet alarmeret 8—900 Gange om Aaret, men heraf er ca. 20 falske Alarmer og et halvt Hundrede blinde Alarmer. Blind Alarm er i Modsætning til falsk Alarm, der straffes strengt, naar man fanger Synderen, en Alarmering til noget, man tror, er Brand, Røgnedslag o. l., men som ved nærmere Undersøgelse viser sig ikke at være det; c. 100 er Alarmering til Nabokommuner, hvor København altid hjælper, naar Øvrigheden dér beder om det. Til Slotte og andre værdifulde Bygninger uden for København skal Brandvæsenet kunne rykke hurtigt ud — derfor holdes der hver Uge Øvelse med hurtig Indlæsning af Stige og Dampsprøjte i et Jernbanetog, der altid holder parat paa de to Godsbanegaarde.

Foruden denne Side af Brandvæsenets Virksomhed, som altsaa bestrides af et Korps af unge, kraf-

tige Folk — de skal have været Sol-dater og have en vis Alder og Højde og skal bestaa en Prøve og Lægesundersøgelse — foruden dette er der en Virksomhed, som udøves af Chefen med Assistance af Vicebrandchefen og Brandinspektørerne, og det er Gennemsyn af alle Byggeprojekter, for at det kan blive paaset, at der ikke bliver opført noget, som i brands teknisk Henseende er uforsvarligt — og endelig er der Vagterne i Teatre og andre Lokaler, hvor der samles mange Mennesker, for at kunne være ved Haanden og tage fat, inden der sker nogen Ulykke. I alle københavnske Teatre er der Vagt hver Aften oppe paa Scenen. Saa snart der sker noget, gaar Jerntæppet straks ned, og det holder i hvert Fald, til Publikum er kommet ud. Muligheden for Fare i de københavnske Teatre er egentlig meget ringe. Den største Fare er Faren for Panik. Hvis Folk er rolige, er der aldrig nogen overhængende Fare.

Vi har fra den svenske Vice-Scoutchef, Kapt. Stål, modtaget følgende:

Då jag nu återkommit till Sverige efter bevästand av Førerkursus i Fiskebæk, vill jeg gärna delgiva red-

aktionen de intryck, jag fått av den danska spejderörelsen.

Uti Prmlt. Lembcke, som otvivelaktigt har största fortjänsten av, att rörelsen står på så hög nivå, som den gör, har korsett fönnit en man, till vilken det med förtroende och tillit kan blicka upp. Han vet alltid, hur det skal vara, och hur arbetet skal bedrivas. Der ligger ett djupt allvar över hans instruktioner, samtidigt där även framskyntas den glimt av humor och friskhet, som alltid är

förenad med spejderen och hans uppträdande.

Som en framstående dansk spejderledare må även nämnas den varme ungdomsvännen, rektor Hartvig Möller, som vid sin stora livserfarenhet som ungdomens fostrare säkerligen kraftigt bidragit till att giva rörelsen det ideella underlag, som är kännetecknande för densamma.

Den danska spejderen är en bra typ. Han er kraftigt og väl byggd, samt hurtig. Han besitter en mycket

stor förmåga att finna sig tillrätta i terrängen, beroende på att hans fosteran som spejdere är förlagd nästen uteslutande ute i Guds fria natur. Han ådagalägger en ytterlig nogrannhet och ordning i sin läger, allt er därt på sin plats.

Sina uppgifter, ofta av rent militär prägl, löser han med en ivar och entusiasm, som är medryckande; han lever sig in i sin arbete och är tjugad av det spännande i situationerna.

Men ett fel har han, vilket jag till hans eget bästa ej kan undlåta att påpeka. Han röker alldeles för mycket.

Läkarevetenskapen har tydligen visat, att rökning skadar den upp växande ynglingens hjärta. Som hjärtat är kroppens viktigaste organ, då det pumpar ut blodet till organismens alla delar och giver näring och styrka, så inses lätt, att om hjärtat skadas, så lider hela kroppen därav. För övrigt är det ingen tilltalande syn att se en spejder i uniform med cigarett i munnen. (Förlåt detta lilla inlägg för den goda sakens skull).

Förerkursus å Fiskebæk skall belt

Kaptajn Stål.

säkert bidraga till homogenitet i verksamhetens bedrivande, och det är att hoppas, att de impulser, som där framkomma, måtte spridas över hela Danmark til båtad för rörelsens utveckling i rätt riktning.

Till sist kan jag ej undlåta att omnämma min hänryckning över den härliga naturen kring Fiskebæk med alla dess mångskiftande höstfärger.

Varmt tack för dessa dagen, danska Spejdere!

Eders förbundner
C. W. Stål.

En Spejder.

Mangen en af vore Spejderkamrater, saavel herhjemme som i Udlandet, er under denne Verdenskrig faldet som indirekte Offer for Opgøret derude i Europa. Vi herhjemme har heldigvis endnu ikke mærket saameget til dette, men en af vore gamle Kamrater, der var Ungmand ombord paa Dampere »Asger Ryge«, maatte i April Maaned lade Livet paa en trist og sørgelig Maade. Dampere sejlde fra England den 4te April d. A. ned gennem Kanalen paa Rejse til Afrika; men siden har man ikke hørt fra den; sandsynligvis »Asger Ryge« sprængt i Luften af en Torpedo fra en tysk Undervandsbaad.

Mange er vi, der vil mindes Ejnar Gøtje, en frisk og livlig Kammerat, saavel i Skolen som paa Spejderturene, en god og ligefrem Ven for adskillige. De, der kom i nærmere Berøring med ham, vil have erfaret, at han var en af de unge, foran hvem der laa store Udviklingsmuligheder, og netop derfor er det saa meget sørgeligere, at han skulde gaa saa tidligt bort — og paa denne triste Maade.

Hs. kgl. H. Prins Knud.

Den 21. Okt. havde Prins Knud været aktiv Spejder i 5 Aar, idet Ds. kgl. H. Kronprinsen og Prins Knud indtraadte som Spejdere i Hellerup Divisionen den 21. Okt. 1911.

Kronprinsen deltagte ikke aktivt mere, medens derimod Prins Knud er Divisionsadjutant ved Hellerup Divisionen.

Spejdernes — og alle Drenge Julebog hedder i Aar: Drenge. Bogen er skrevet af Divisionschefen for midtjyske Division, Prmlt. Gredsted.

Den bringer Drengefortællinger fra mange forskellige Steder; der er blandt andet en fra Vestindien. Bogen, der er illustreret, udkommer den 1. November paa Hasselbalchs Forlag.

ØENS HEMMELIGHED

AF ALFRED JUDD

Intet Spor.

Intet kunde være mere mærkeligt end Patruljefører Pouls Forsvinden. En Mandag Eftermiddag var han gaaet fra sin Korporal, Knud, ved Korsvejen, men han var ikke kommet hjem.

Byen laa ved den engelske Kanal, og Eftersegningen havde strakt sig

flere Kilometer op langs den klippefulde Kyst. Poul samlede nemlig paa Fugleæg og Muslingskaller, saa der var en Mulighed for, at han var gaaet paa Jagt efter den Slags. Derfor var ogsaa nogle Stykker taget over til Mundy Øen, som Pouls Fader ejede, og hvis eneste Bygning var et Fyrtaarn.

Joe, Fyrmesteren havde intet set til Poul, og stor Sandsynlighed for, at han var paa Øen, var der heller ikke, da den eneste Baad, han kunde have benyttet, laa trukket paa Land inde paa Kysten.

Det er selvsagt, at hele Patruljen var med i Efterøgningsarbejdet. Flere Dage var allerede forløbet, og man havde endnu intet Spor at gaa efter.

»Jeg er bange for, at min første Teori vil vise sig at være rigtig,« sagde Vilhelm.

De andre vidste, hvad han mente dermed. Poul var dygtig til at klatre rundt paa Klipperne, men han var tillige meget dumdristig, hvad de ofte havde haft Lejlighed til at se, naar han var paa Udflygt efter Æg.

»Der er mange Steder, hvor Klipperne gaar stejlt op fra Havet,« blev Vilhelm ved, »og —«

»Aah!« afbrød Knud ham kort, »lad os nu være fri; det er vor Pligt som Spejdere at fortsætte Efterøgningen.«

»Desuden tror jeg ikke, han var ude efter Æg den Dag,« sagde en af Spejderne.

»Hvorfor ikke,« spurgte Knud.

»Fordi han havde sin Hammer med sig, saa han skulde vel ned og finde Forsteninger i Klipperne.«

»Det skulde du have sagt noget før; for saa er han jo sikkert ikke gaaet hjem,« sagde Knud. »Kan I komme her allesammen Klokken halv syv!«

Dr. Møller havde udsat en Præmie for den bedste Samling Forsteninger, og Knud havde en Dag været med Poul over paa Mundy Øen, hvor Poul havde vist ham en Hule med flere Lag Gips. »Der er Masser af Forsteninger her,« havde Poul sagt; »jeg maa herover en Dag og faa fat i nogle.«

Da Knud kom til at tænke paa

dette, gik han ned mod Kysten. Der laa Baaden, saa Poul kunde jo ikke være over paa Øen; men alligevel smed Knud sine Bøger i Baaden og stod ud fra Kysten. Det var begyndt at blive mørkt, men Øen med Brændingen og Fyrtaarnet var tydelig synlig.

Han naaede Øen, trak Baaden paa Land og gik vel en halv Snemeter over Klipperne hen til den Hule, hvor han havde været med Poul. Han kiggede rundt langs alle Siderne for at finde Mærker af Pouls Hammer. Men der fandtes ingen; og Fodspor kunde det ikke nytte at lede efter, da Vandet ved Flodtid gik ind i Hulen.

Knud skulde lige til at gaa, da han huskede paa, at der inderst i Hulen var en Krog, han ikke havde undersøgt. Han blev højlig overrasket; for der, hvor han havde ventet en Klippemur, var der et Hul; han strøg en Tændstik, og der foran ham var en firkantet Tunnel, vel en Meter bred. Hvem kunde have lavet denne, og havde den noget at gøre med Pouls Forsvinden?

Han famlede sig langsomt frem i Mørket, kom til at sparke til noget og tog det op.

Det var Pouls Hammer!

Under Øen.

Knud standsede et Øjeblik. Skulde han gaa videre eller vende om? Maa ske var det sidste det klogeste. Men Nysgerrigheden vandt Overhaand, og han krøb forsigtigt videre.

Da han var kommet faa Skridt frem i Mørket, fik Lyden af Fodtrin ham til at presse sig op ad den klamme Væg. Et Menneske passerede ham, til alt Held uden at støde imod ham.

Han ventede lidt, og gik saa frem ad igen. Et gult Lys skinnede forude, og han hørte Lyd af Værktøj,

der huggede i Sten. Paa alle fire krøb han rundt om den sidste Kurve i Tunnellen.

Foran ham laa en stor, firkantet Hule, hugget ind i Klipperne, og Loft og Vægge var stivet af med Bjælker som i en Minegang.

Fire af de fem Mænd arbejdede med Hakke og Spade; det sorte brune Mineral, som Klipperne her bestod af, blev gravet ud og pakket i Sække, som blev lagt op paa smaa Vogne, der stod nær ved Tunnellen.

Den femte Mand var aabenbart deres overordnede; — og Knud mente i ham at genkende den Ingeniør, der var kommet til Byen i Anledning af det ny Fyrtaarn, der skulde bygges. Knud laa i Skjul bag en Dyng Sække.

Ingeniøren vendte sig om og talte til den nærmeste Arbejder.

»Er Jacob gaaet tilbage for at holde Vagt?« spurgte han. Arbejderen saa op og nikkede.

»Godt,« sagde Ingeniøren; »vi maa jo holde Udkig nu. Vort Arbejde er snart endt, men bliver vi opdagede, er alt ødelagt. Et Held at vi fangede den Dreng forleden, førend han kunde stikke af og fortælle det hele. Vi har ganske vist ikke mere Besvær af ham, men vi bryder os nu ikke om flere af samme Slags.«

Han gav sig til at undersøge en af Træoverliggerne, lidet vidende at hans Ord var blevet hørt af Knud.

Mysteriet med Pouls Forsvinden var løst. Han var blevet fanget før ledet. Baaden var saa uden Tvivl blevet roet tilbage.

Knud hørte Lyd af Trin, og der ude i Tunnellen kom den Fyr, der havde passeret ham før. Knud krøb mere sammen bag Sækkene og vovede næppe at aande.

Stadig lød Hakkerne og Spaderne mod Klipperne, og Stumper af alle Former og Størrelser blev proppede

i Sækkene. Han syntes, han ventede i Minutter, i Timer. De maatte nu have savnet ham hjemme. De vilde undre sig over —

Endelig kom Lyden helt nær. Det var Jacob, Vagtposten, der vendte tilbage. Han gik forbi Knud inden at opdage ham, og sagde til Ingeniøren:

»Monsieur Delique's Skib er kommet.«

»Er der blevet signaleret?«

»Ja, der blev signaleret: »Kom ombord.««

»Det betyder altsaa »straks« for moder jeg, Godt, sæt Baaden i Vandet, saa kommer jeg.«

Mere hørte Knud ikke; saa snart Vejen var klar, krøb han tilbage, og da han var kommet omkring det første Hjørne, rejste han sig op og løb.

Udenfor var det kun en Kende

lyser end inde i Gangen, og han faldt flere Gange, inden han naaede Baaden. Han fik den hurtigt i Vandet, og Aarerne kom ud. Først tænkte han paa at ro tilbage og hente Hjælp; men han vidste ikke, hvad der kunde ske i Mellemtiden.

Knud roede derfor udad, hen mod et nærliggende Fartøj, hvis Lanterne sendte en Stribe af Lys ned over Vandet.

Det var det Skib, Jacob havde hentydet til. I den sidste Tid havde det krydset frem og tilbage i Nærheden af Byen og var blevet rapporteret som en fransk Lystjagt. Det var en Damper, og Betegnelsen Jagt syntes trods Rigningen daarligt at passe til dens Størrelse.

Som Knud roede der, hørte han Skvulpet af Vandet, da en Baad satte ud fra Øen. Hans Beslutning var hurtigt taget; han vilde lade Ingeniøren

gå ombord og saa selv ro hen til Skibet.

Han vidste, det var et voveligt Foretagende; men maaske kunde han, naar han kom tilstrækkelig nær, faa noget at høre om sin Kammerats Skæbne; hvorimod det vilde tage lang Tid at ro til Land og organisere en Styrke til at gaa ombord, og imens fors vandt Skibet maaske ogsaa.

Forsigtig roede han videre, idet han holdt langt væk fra Skibet, til han var ud for Agterstævnen. Alt afhæng af, om der blev holdt Vagt ombord; men Natten og Taagen hjalp ham.

Han vrikkede sig frem med een Aare. Nærmere og stadig nærmere. Hvert Øjeblik ventede han, at blive raabt an af en Stemme fra det lange sorte Skrog; henimod hvilket han roede.

Med faa, hurtige Tag var han inde under Jagten, løb frem i Stevnen og tog Stødet af. Derefter skubbete han sig langs Skibet, til han var ud for den oplyste Salon, hvor et af Kojerne stod aabent. Endnu havde ingen opdaget ham.

Han hørte dæmpet Tale. Den ene af de to, der talte, var Ingeniøren. »Det er bedre, end jeg havde ventet,« lød den anden Stemme; »langt bedre. Vor første Ladning var ualmindelig værdifuld.«

»Det er godt«, sagde Ingeniøren.

»Hvor meget er der tilbage, tror De?«

»Saa vidt jeg kan skønne, er Halvdelen tilbage. Jeg skal være glad, naar det er forbi; De maa give mig to Mand til. Vi blev opdaget af en Dreng for et Par Dage siden.«

»De lod ham da ikke stikke af?«

»Nej, vi fangede ham. Det er en Søn af Ejeren af Øen.« Der var en kort Pause. »Men man vil jo søge efter ham«, lød den fremmede Stemme.

»Det er der ogsaa blevet; men man har ikke opdaget noget. Stillingen er noget usikkert, og jeg var glad til, det hele var forbi. De sagde Ladningen var god. Hvormeget var den værd?»

»Elleve Tusind.«

»Saa maa der jo have været meget?»

»De kan selv se; jeg har det her i Skrivebordet.«

Der var en ny Pause; saa sagde Ingeniøren: »Og De mener virkelig, at den lille Klump er elleve Tusind værd?»

»Ja, maaske snarere tolv; det er mere værd end Diamanter. Det er Radium!»

Skatten.

Radium!

Den lyttende Dreng gentog Ordet for sig selv. Han vidste, at Radium var værdifuldt og fandtes i Begblende. Disse Folk havde aabnet baret fundet Begblende paa Mundy Øen, og nu var de i Færd med at stjæle det.

Knud harmedes, for Pouls Faders Forretning gik ikke godt, og man sagde, at han snart maatte sælge Øen. Og saa at tænke sig, at her stjal disse Folk flere Tusinde Kroner fra ham.

Det var den Slags Tanker, Knud beskæftigede sig med, da der skete en Katastrofe. Al den Tid, han havde ligget langs Skibet, havde han maattet holde Baaden fra Skibet med strakt Arm. Han var efterhaanden blevet trætt, og da Skibet engang duvede stærkt, bøjede Armen sammen, og Knud gik paa Hovedet i Vandet.

Han kunde have slaet Hovedet mod Skibet eller kærtret Baaden, men han slap med en Dukkert. Da han kom op til Overfladen og svømmede hen til Baaden, hørte han højrøstet Tale i Salonen.

Han naaede Baaden, fik Aarerne

ud og roede ind mod Øen af alle Kræfter. Kort efter hørte han, at han blev forfulgt.

Han gav sig ikke Tid til at trække Baaden paa Land, men sprang ud og løb, alt hvad Remmer og Tøj kunde holde, ad Stien der førte til Fyrtaarnet.

Stønnende bankede han paa den svære Dør, men uden at vente paa gamle Joe, aabnede han den og fór ind i Køkkenet.

Den gamle Fyrmester sprang op, og der var et frygteligt Udtryk i hans Øjne, da han genkendte Knud.

»Hurtigt, Joe — stæng Døren!« stønnede Knud. »Der er Tyve paa Øen, og jeg bliver forfulgt!« Han gik til Side, for at den gamle kunde komme til at laase af; han fik Øje paa et Knippe Nøgler og tog dem ned.

»Laas godt af, Joe,« raabte han. »Hvad lytter du efter; kan du høre nogen?»

Svar var overflødigt, for i det samme dundredes der voldsomt paa Døren. »Luk op, straks!« lød Ingeniørens Stemme. »vi maa have fat i den Dreng! Hører du, Joe — luk op!»

En Slaa var skubbet for; med rystende Hænder trak Joe den til Side, og Døren blev revet op.

»Joe!« gispede Knud forbavset; men der var ingen Tid til at brejde ham noget, for ind traadte Ingeniøren fulgt af tre andre.

Knud havde intet Haab om at undslippe; han havde ventet, at de skulde gribe ham med det samme, men i Stedet for gav Ingeniøren sig omhyggeligt til at søge i sin Brystlomme.

»Gud ske Lov, det er der da endnu«, sagde han; »jeg slog Aaren imod Lommen og var bange for, at det var faldet udl!»

»De maa hellere lægge det Radium

fra Dem,« sagde den mindste af de tre andre, »her er en Kobberkedel, læg det her ned!« Han havde taget en Kedel fra en af Hylderne, og Ingeniøren lagde Tuben med Radium derned og vendte sig mod Joe.

»Den Dreng maa vi have ovenpaa, Joe, tag et Lys og vis Vej!»

»Men — men —,« begyndte den gamle.

»Ingen Mukken. Du har faaet Penge, og du skal faa flere endnu. Hører du — mange flere endnu. Arbejdet gaar godt, skal jeg sige dig; vi arbejder Dag og Nat — vis saa Vej.«

Joe gik, og Knud fulgte efter, som det blev ham beordret; at sætte sig op mod disse Folk var haabløst, men han havde jo Nøglerne i Lommen, saa der var maaske Haab endnu.

De gik op ad Vindeltrappen og standsede ved den næstsidste Dør; en Jærnstige gik op til den øverste Dør, der førte ind til Lanterne.

Døren, de var standset ved, blev lukket op, og Knud blev skubbet ind. Det var et lille, halvrundt Værelse, fladt til den ene Side, hvor Døren var; der var kun et ganske lille Vindue, men Lyset kom fra en Petroliumslampe.

Værelset blev brugt til Pulterkammer; tomme Kasser, Ruller af Tøværk, ituslaaede Prismer fra Lanterne oven over, og saa videre; men ovre paa en af Tønderne sad — Poul!

Et farefuldt Foretagende.

»Du her!« sagde Knud og var i næste Øjeblik henne hos Poul. Det er vanskeligt at sige, hvem der var mest overrasket og lettet ved dette Møde.

Da de havde talt lidt sammen, pegede Knud paa Døren og sagde: »Men jeg synes ikke, de laasede den.«

»Det var heller ikke nødvendigt;

det er en Smæklaas. Der er desværre ikke noget at gøre ved det, du; vi er Fanger!»

«Naa, den skal jeg nok klare,» smaa Knud og rodede i sin Lomme, »jeg har alle Nøglerne til Fyrtaarnet her.»

De fandt hurtigt den Nøgle, der passede og lukkede forsigtigt Døren op. Nede fra Køkkenet lød de fremmede Stemmer op til dem.

Saa kom Poul med sin dumdristige Plan.

»Der er Masser af Tovværk her; vi maa sagtens kunne finde et langt et. Saa gaar vi oven paa, op til Lanterne, gaar ud paa Balkonen, som gaar helt rundt om den, og der kan vi binde Rebet fast i Jærnrækværket og klatre ned.»

Knud var straks med herpaa. De fandt et langt Reb ud, krøb forsigtigt op ad Jærnstigen, løftede Lemmen varsomt og var dermed oppe i Lanternerummet.

Poul gav sig til at lægge Lemmen paa Plads. »Hyss,» sagde han. »Der kommer nogen op ad Trappen; de maa ganske sikkert have savnet Nøglerne. Her med Bolten! Hurtigt, stik dem ind!»

De fire Bolte, der hørte til Lemmen, var neppe sat i deres rustne Øskner, førend de hørte Larm nedenunder, og kort efter dundrede det mod Lemmen.

Poul rev den lille Dør op, som førte ud til Balkonen. »Tag Rebet, Knud, og bind det godt fast til Jærnstængerne. Se bare at klatre ned, jeg kommer bagefter. Men hurtigt hører du!»

Knud skyndte sig ud med Rebet, og i samme Øjeblik blev en af Boltene revet af sammen med et Bræt, som gav efter for Fjendens rasende Slag. De havde sikkert baade Brækjern og Koben i Arbejde der nedenunder.

Over i en Krog stod en Jærnkiste. Den var ikke saa tung, som Poul kunde ønske sig, da den nemlig kun var halvt fuld af Ruller af Lampeværger. Poul slæbte den hen over Lemmen og satte sig paa den. Gensnem Balkondøren kunde han se sin Kammerat prøve Rebet og Knuden, og han saa ham krybe over Rækværket og sænke sig langsomt ned, til Benene havde fat om Rebet.

»Kom saa Poul; nu gaar jeg!» sagde Knud og forsvandt af Syne.

Poul fór straks ud paa Balkonen. Hans Stilling var efterhaanden blevet lidt udsat. De tre sidste Bolte

havde givet efter, og kun hans Vægt havde holdt Lemmen nede. Nu, da han løb ud paa Balkonen, hørte han Kassen vælte, og to Ruller Lampeværge kom trillende gennem Balkondøren, mellem Stængerne i Rækværket og ned over Klipperne nedenunder.

Poul naaede Klipperne faa Sekunder efter dem og løb straks ned mod Kysten til det Sted, hvor Knud havde sagt, Baaden laa. Knud var lige kommet, og sammen roede de over mod Fastlandet.

Efter at Fjenderne oppe paa Balkonen havde givet deres Raseri Luft i Skældord en kort Tid, gav de sig til at forfølge Flygtningene.

»De er efter os!» raabte Poul, da

han hørte Aaretag agter ude. »Det gør ikke noget, det kommer Hjelpen,» og han pegede paa tre Baade, der stod ud fra Kysten.

Knuds Udebliven havde foraaet saget Forespørgsler alle mulige Steder, og da Baaden savnedes, havde Spejderne og en Del Folk sat sig for at undersøge hver Stump af Mundy Øen.

Da de fire Baade mødtes, og Eftersøgerne havde hilst paa Knud og Poul, led der et rungende Hurra for dem.

Forfølgerne, der hørte Raabet, vendte om og roede af alle Kræfter mod Jagten.

De, der arbejdede i Blegbendes Huslen, havde aabenbart ogsaa hørt Raabet, for flere Skikkelser løb frem og tilbage paa Kysten af Øen, og kort efter roede endnu en Baad ud mod Damperen.

Eftersøgerne tog over paa Øen og undersøgte den fra Ende til anden, men det eneste levende Væsen, de traf, var Joe, som rystende og bævende bad Pouls Fader om Barmhjertighed.

Af Joes Forklaring fremgik det, at Ingeniøren, hvis Navn var Bond, havde opdaget Eksistensen af Blegbende der paa Øen ved en ren Tilfældighed. Han var ansat i et Ingeniørfirma og var af dette sendt over til Øen i Anledning af det nye Fyrtaarn, der skulde bygges.

Snu, som han var, havde han fortiet sin Opdagelse for selv at tjene Penge paa den, og i Frankrig fandt han en Mand med Penge til at sætte i Foretagendet, og hvis Opfattelse af Redelighed og Ærlighed ikke var stort forskellig fra hans egen.

Den værste Hindring for Planens Udførelse var gamle Joe, som maatte bestikkes. At det lykkedes dem, fremgik af Joes Udsagn: »Fra det Øjeblik jeg hørte, at et elektrisk Fyr

skulde bygges, vidste jeg, at det var forbi med mig. Jeg har ikke været i Stand til at lægge Fenge op, og da de kom og bød mig Pengene og fortalte, at deres Foretagende ikke vilde skade nogen, tog jeg mod dem.»

»Ja, ja!« afbrød Pouls Fader; »du har aabenbart kun været et Redskab i de Folks Hænder; vi skal prøve

ikke at være for haarde ved dig. Der maa imidlertid,« tilføjede han og tænkte paa sine Pengevanskeligheder, »være en Del Begblende endnu her paa Øen. Blot ærgerligt, at de fik det Radium med, som de allerede havde udvundet, og som —

Her afbrød Knud ham med en Bemærkning, som indbragte ham et rungende Hurra fra de omkringstaaende.

»Nej, men det fik de ikke,« sagde Knud. »Da jeg var klatret ned ad Rebet, stak jeg ind i Køkkenet og tog Kedlen med Radiumet. Det er fra Deres egen Ø, saa det var ikke at stjæle.«

Han rodede i sin Lomme. »Her er det,« sagde han. »Det er elleve Tusind værd!«

EN ELEKTRISK MOTOR

Elektromagnetene *N* og *S* laves, som vist i Nr. 1 af »Vor Ungdom«.

Fjernerne *a* og *b* kan klippes af Blik, som vist paa Fig. 3. Det er dog bedre at lave dem af en Kobberstrimmel.

Bukkene, *e* og *f* klippes af Blik, som vist paa Fig. 2. Den øverste bøjede Ende er der, for at ikke Aksens skal skubbe sig bort fra Magnetene.

Ankeret *A* er af 1 cm. tykt, blødt Jern. Det er det vanskeligste at lave, thi for at det kan sidde fast paa Aksen, maa vi have boret Hul i det, og det kan vi ikke gøre selv. Men det er maaske ikke umuligt, at vi kunde gøre os gode Venner med en Smedesvend og faa ham til at bore det for os. Saa kunde vi til Gengæld hjælpe ham, hvis han vil begynde

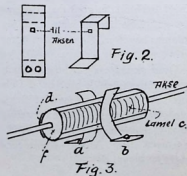
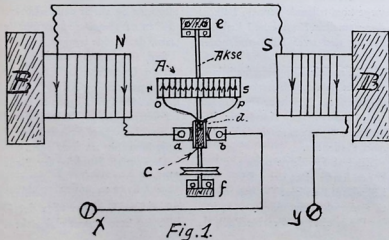
at eksperimentere. Gennem Hullet stikkes en Strikkepind, hvis ene Ende er stukket igennem en Træklods, *f* paa Fig. 3, med to Lameller *c* og *d*, der er af Kobberblik. Nok saa praktisk er det at bruge de øverste Stykker af Elastikpenne. Det maa huskes, at en Linie fra Midtpunktet af *c* til Midten af *d* skal staa vinkelret paa Ankerets Længdeakse, og at *c* og *d* ikke maa berøre hinanden.

Saa er vi færdige til at sætte Sagerne sammen. Kredsløbet vises paa Fig. 1.

Fra Klemkrøen *y* løber Strømmen om Elektromagneten *S* — saaledes at denne faar en Sydpol mod *A* — og videre om *N* — der faar en Nordpol mod *A* — og hen til Fjernerne *a*. Vi tænker os nu, at *A* staa lodret med *p* nedad, Strømmen løber da ad *d* om Ankeret og tilbage til Lamellen

c, gennem Fjernen *b* og til den negative Pol. Derved dannes der en Nordpol ved *p* og en Sydpol ved *o*, hvilket bevirker, at *N* vil frastøde *p* og tiltrække *o*, medens *S* vil tiltrække *p* og frastøde *o*. *N* og *S* vil da hive Ankeret ned i en vandret Stilling, men derved bliver Strømmen afbrudt. *A* har imidlertid faaet lidt Fart paa, den løber derfor videre og kommer til at staa lodret med *o* nedad. Da Strømmen saa vil gaa gennem Lamellen *c* og ud gennem *d* — altsaa Strømmen vil løbe den modsatte Vej om Ankeret — vil der dannes Nordpol ved *o* og Sydpol ved *p*, idet *N* og *S* atter hiver *A* hen i en vandret Stilling, og *A* løber et lille Stykke paa Farten, kommer den til at staa med *p* nedad igen, Strømmen forandres da osv. Idet der stadig vil være en Sydpol opad og en Nordpol nedad, vil *A* stadig løbe rundt og kan saaledes trække noget.

Halfdan Lav.

Efter Landskampen mod England 1914 fulgte en Del af de danske Spillere sammen ned ad Østerallé. Rundt om dem bølgede et Par Hundrede Mennesker, mest Drengene, ogsaa en Del voksne, og de raabte ustandseligt til Spillerne. Ved denne Lejlighed var alle glade, maaske ogsaa lidt stolte, over den usædvanlige Begivenhed, at Danmarks bedste Fodboldhold havde slaaget Englands fineste Amatørhold, og derfor føltes den Tone, der var mellem disse danske Spillere og en Del af Kampens Publikum, maaske ikke saa mærkværdig, som den vil føles ved andre Lejligheder. Det kan jo nemlig ikke saa godt tænkes, at en Drenge henvendte sig ved Skranken i Landmandsbankens Vesterbroafdeling og sagde: »Hør, du Tist, ka' du ikke veksle en Tiers, eller at en ældre Herre endrede Højesteretssagfører Møldrups Kontor med en Udtalelse som: »Din store Klovn, Spir, den ku' du vel nok ha' head'et!« Eller hvad om en rejsende styrtede ind paa Hovedbanegaarden og brølede: »Du, O. N., hvor holder Toget til Korsør?«

Saa dan var Tønen den Dag, ja meget friere, men for ikke at faa Skyld for at gaa Publikum for nær, afholder jeg mig hellere fra at give mere. Men da nu engang Forholdet er blevet saadant mellem Pus-

blikum og Spillere, kan jeg vel nok tillade mig at robe lidt om dem, der jo vant til det haarde Konfekt.

Da Sofus Hansen spændte Ben for en Bondefanger.

Det var i London 1913. Det danske Hold havde faaet Klø med 3—0, og for dog at se, hvordan Fodbold skulde spilles, tog Spillerne ud med Jernbanen for at se paa en Turningskamp mellem to professionelle Førsteholdsklubber, og blandt de Tusinder af Passagerer, som ogsaa skulde til Kamp, kom de i Snak med to Englændere, som dog var usædvanlig indladende af Englændere at være, og længe varede det ikke, saa havde de to trukket Kort frem og gav sig til at lave Kortkunster, og lidt efter spurgte de et Par af Danskerne, om de ikke skulde spille lidt for at faa Tiden til at gaa.

De to Sofi var straks parat. (Sofi hedder de blandt AB'ere, det er nemlig Latin og er meget nemmere at sige end Sofusser, selv om de selvfølgelig selv helst vil kaldes dette mere danske; de er begge to gode Patrioter). Naa, de to Sofi begyndte Spillet, men det Øjekast, de forinden sendte hinanden, viste mere end tydeligt, at de var klar paa Situationen og forstod, at det ikke var af lutter Opofrelse og Kærlighed, at

de to Englændere vilde i Lag med dem, og med et How do you do gik de løs. Øjekastet havde sagt saa meget som: »De to Bondefangere skal nok blive skoldet.« De to Sofi vandt i de første Spil en Del, men med ægte Sofusk Dristighed slog de pludselig en høj Latter op og sagde paa godt Dansk: »Tak skal I ha', den skal I ikke lave med os«, og satte sig mægeligt til Rette uden at spille mere. Englænderne gav ondt af sig, men Sofus er født paa Østerbro, og saa har man ingen Forpligtelse til at forstaa to londonske Bondefangeres Skældsord.

Da vi kom til Fodboldbanen, gjorde de Kontrollørerne opmærksom paa de to Londonere, og disse blev nægtet Adgang til Banen. Den Slags Folk kendte de godt nok til ved Fodboldkampe.

Men de to Sofi tog sig et billigt Grin. »Man kan jo heldigvis spille andet end Fodbold.«

Humør.

Humør har det aldrig manglet de danske Spillere paa, og Humør er en herlig Ting. Det betyder ikke, at de gør Grin med Spillet eller betragter Kampen som lutter Spøg. Under Kampen anvender de alle deres Evner og deres opøvede Dygtighed, men vi kan ærligt sige, at

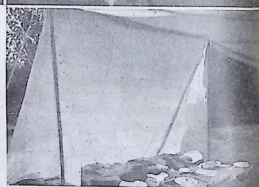
FRA MØDET FISCHEBÆK

OVENSTAAENDE seks Billeder er taget under Førermødet i Fiskebæk. Samtlige Førere mødte Søndag den 15. Oktober Kl. 9 ved Charlottenlund Troppens Tropslokale for derefter at følge Troppen, der skulde paa Lejrtur ved Fiskebæk. Lokalet, der var i en Kælder, var dekoreret med Billeder fra Troppens Tur, og i Materialkammeret ved Siden af opbevarede Tropskærren, der er adskillelig, og alt øvrigt Lejrstyr. Ved Titiden drog Troppen af Sted til Vangede Station, hvor Kærren blev indladet, og man kørte til Farum Station.

Troppen slog Lejr lidt Nord for Fiskebæk Hotel, som Korpset havde lejet for tre Dage. Troppene — baade Charlottenlund og Gentofte Trop under Ledelse af Tropsfører Frantz Bruun — inddeltes i Hold, som hver sørgede for sin Del: Teltrejsning, Halm, Kogested o.s.v. Billede Nr. 6 giver et Indtryk af Ordenen i Lejren; Teltet udluftes om Morgenens, og Tæpperne, som har hængt ude i Morgentimerne, er lagt i Orden sammen med de andre Teltgreje.

Inden Lejrslagningen skulde Troppen over Fi-

skebæk Aa. Et Hold blev sat til at lave en Flaade, hvorpaa Kærre og Lejrmateriel skulde færges over, et andet Hold skilte Vognen ad, medens et tredje gav sig i Lag med at bygge en Tovbro. De øvrige Spejdere lejrede sig imedens paa Aaskrænten. Paa Billede 2 ser man Materiellet blive bragt over; Kærrens forskellige Dele er allerede bragt over og sat sammen. Paa Billede 3 ser man Tovbroen blive bygget. Den bestaar af en Buk paa hver Side, over hvilke der spændes et tykt Tov. Den ene Buk er færgen over. Billede 1 viser Broen færdig. Endnu er Spejderne ikke kommet

over; de sidder oppe paa Skrænten, derimod er Tropsdyret blevet færgen over.

Dette Tropsdyr, en Ged, er absolut ikke anskaffet med Førermødet for Øje; Geden har været i Troppens Besiddelse i lang Tid.

Paa Billede 4 ser man Maaden, hvorpaa Spejderne benytter Broen; de ænter over. Flaaden ses her tydeligt; den bestaar af to Lag Stammer, som er suret sammen.

Billede 6 er fra Lejren. Til venstre ses Pigespejderchefen, Grevinde Brockenhuus-Schack; lidt derfra staar Divisionschefen for Nørrejylland,

Korpslæge E. Hartvig-Møller, i Samtale med Korpsadjutanten, Foss-Petersen. I Forgrunden ses Spejderchefen, Prmlt. Lembcke, og helt til højre i Baggrunden ses den svenske Vice-Scoutchef, Kaptajn Stål samt Hr. Lindberg, der er Spejderfører i Kristiansstad, længst til højre.

I Løbet af de tre Dage viste Troppen forskellige Øvelser: Fjernsynsleg, »Mærke Kaninen«, Sporing i Forbindelse med Terrainløb, Kastning med Redningsreb osv. En Øvelse i Skitsering af et Terrain faldt særdeles heldigt ud; det gælder der ikke om at faa andet med, end hvad det er af Vigtighed.

Den ene Aften var der stort Baal i Lejren, hvor Tropperne sang nogle nye Spejdersange, som om en Maanedstid udkommer med Musik til. Et Uddrag af Spejderchefens Tale findes i »Ved Lejrbaalet; Kunstmalers Jarl, der er Spejderfører i Frankrig, talte om franske Spejdere, og vi haaber senere at kunne bringe Billeder fra vore franske Kammerater.

hvis de 11 Spillere i Landskampen med Holland i 1914 ikke havde haft Humør, saa havde de aldrig indhentet Hollænderens Forspring paa 3—1. De sagde netop til sig selv med et Smil og et Blink i Øjet: »Den skal vi nok klare«, og de klarede den. Hvad havde det nyttet at hænge med Næbet. Ja, ikke engang da Ivar Lykke stod i Helsingfors i Finland, og Finnernerne vilde narre os for Pengene til Hjemrejsen, lod han sig holde nede af Medgang, roligt og koldblodigt sagde han blot: »Saa gaar vi hjem langs Stranden«. Og Berth, som med sine troskyldige klare Øjne ligner en rigtig »artig« Dreng, bliver ikke det mindste fornærmeth, naar man kalder ham for »Sølvsmeden« eller »Blikkenslageren«, skønt han har en af de fineste Juvelforretninger i København.

Anderledes med Castella; eller maaske var det kun den 8. Oktober i Stockholm, at han var anderledes; for da han ved Festen om Aftenen rejste sig op og holdt en Tale om, at man bare skulde bevare Humøret, saa kunde man ikke rigtigt tro paa den Historie. Hans Ansigt passede bedre som Illustration til en Tragedie, paa det Punkt i Tragedien, hvor Helten udbryder: »Nu har vi intet mere tilbage!« Iøvrigt er der nu intet i Vejen med »Spirets« Humør.

Havde Grøthan ikke haft Humør i Livet, var han heller aldrig kommet paa Danmarks Landshold som højre halvback. Tro nu ikke, at han kom der, fordi han sagde de nævnte Vittigheder. Men naar man starter paa en Græsmark i Charlottenlund med en Fødselsdagsfodbold og fem Medspillere, der ikke kan stort andet end ramme Bolden, naar det kommer højt sende den ind i Naboens Pæretæer, og saa gennem Sommerklubber og Provinsjætter og store Folks overbærende Ned-

ladenhed, iblandet med en ædelmodig Opmuntring, alligevel naar frem gennem Vanskelighederne til Danmarks Landshold, saa er det ikke gjort uden Humør. Det er den Slags Folk, som bliver ved, maser paa — de kan simpelthen ikke lade være, og den Slags kan man altid bruge paa et Hold. Hellere en mindre god Spiller med Humør end en »Stjerne« med Mukkeri.

Heldigvis har dansk Fodboldspil oftest forstaaet at holde sig den Slags Folk fra Livet og faa fat i dem, der ser andet i Spillet end en Kamp om

Bolden. Ellers var det heller ikke naaet saa vidt. Spørg blot Postekspedient Sylow (ogsaa kaldet »Sailow«), Formand for Dansk Boldspil Union, ham, som alle Spillerne helst ser som Leder af Landsholdets Rejser, for han er Manden, som ikke gemmer Humøret i Komodeskuffen, eller som andre Ledere, under den høje Hat. Og det bringer Sejre.

Ak ja, det er saamænd ikke saa underligt, at Svenskerne ikke har vundet før.

Sven V. Knudsen.

LANDSKAMPEN DANMARK—SVERIG

Da i sin Tid den engelske Sværtvægtsmester, Bombardier Wells, Symbolet paa Englands Kraft og Mandighed mellem Nationerne, blev slaadt ud af den kun 21-aarige, franske Bokser Georges Carpentier, følte hele England det som en national Skam og et Tegn paa Folkets Dekadence, og der blev i den Anledning skrevet mangt og meget baade fornuftigt og mindre fornuftigt.

Søndag d. 8. Oktober d. A. hændte der det danske, udvalgte Hold en lignende Skæbne, som den der blev Wells til Del, og ihvorvel der ingen Grund er til at se saa pessimistisk paa Situationen, som Englænderne gjorde det, kunde det nok have sin Interesse at se lidt rent menneskeligt og pædagogisk-moralsk paa Forholdet, se, hvad der var gjort fra svensk Side for at vinde Kampen, og hvad der burde være gjort fra dansk Side for at bevare de en Gang vundne Laurbær.

Selve Kampens Enkeltheder skal jeg ikke berøre, de er for velkendte.

Det var jo ikke første Gang, vi mødte til Dyst med Svenskere, danske

Spillere fra snart enhver Klub i København har jo taget Livtag med dem i en Aarrække, snart her og snart i Sverige; vi vidste altsaa, paa hvilket Standpunkt Fodbold i Sverige stod, hvorledes den støttedes, som al anden Idræt der, af Staten og Private, vi kendte Svenskernes udvalgte elleve og vidste, hvor farlige og veltrænede Mænd, det var, og vi havde set, hvordan de Aar for Aar krøb os nærmere og nærmere, men — vi sov roligt videre, som Manden ved den brændende Lunte paa Krudttønden.

Hvis nogen før Kampen havde spurgt mig, hvem jeg ønskede Sejren, vilde jeg ikke have kunnet give Svar. Jeg vilde have staaet, som Herkules paa Skillevejen, delt mellem Sympati og Respekt. Sympati for vore Landsmænd og Respekt for den mandige Energi og Maalbevidsthed, hvormed Svenskerne dygtig gjorde sig til Kampen, de vilde simpelthen sejre, og derfor gjorde de det. Vi har en hel Del at lære af dem herhjemme, hvor de fleste synes udrustede med en uhyggelig Portion Ligegladhed og

Træghed. Uffe hin Spage er ikke for intet Nationalhelt i Danmark.

Der er sagt, at Svenskernes Træning smagte for meget af Professionalisme, og der er en Del om det, men det er ingen Grund til for Danskerne at forsømme deres Træning inden for de Grænser, Ama-

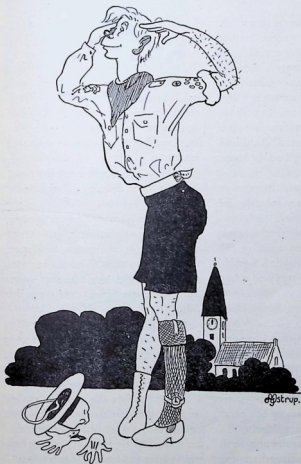
torismen sætter. Det danske Hold havde end ikke været samlet før den Dag, de stod paa Toldboden for at afrejse. —

Der er ingen Tvivl om, at de bedste Idrætsmænd vandt Kampen, de Folk, som i høj Grad havde vist sig i Besiddelse af de baade legemlige og

aandelige Egenskaber, som det er Idrættens Maal at udvikle, og Danskerne handler uværdigt ved at give Tilfældigheder Skylden for Nederlaget. De burde gøre sig klart, at Nederlaget skyldes manglende Træning.

Sven Mejlbø.

PRÆMIEGAADE!

Der har været klaget over, at Spejdernes Paaklædning ikke er ensartet, hvorfor der er udgivet et Uniformsreglement. Hosstaaende Spejder synes ganske uvidende herom, hvorfor vi beder Spejderne og andre opgive os, hvilke Fejl der er i hans Paaklædning samt øvrige Fejl ved Tegningen.

Besvarelsen skal være os i Hænde inden 16 Nov. og affattes saaledes:

1. Tørklæde vendt forkert.
- 2.
- 3.

O. S. V.

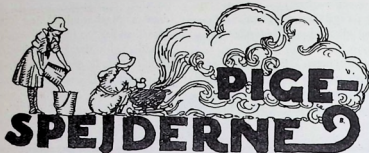
Besvarelsene, der sendes til Korpskontoret, Nørregade 14. Kbhvn. K., mærkes i et Hjørne med: »Præmiegaade«.

Som Præmie udsættes et

Ur.

Løsning paa Præmieopgaven i forrige Nr.

- 1) Meldingen lød: »Vor Ungdom« er alle Spejders Blad.
- 2) Den Fejl, der gaar gennem hele Meldingen, er, at de Bogstaver, hvor begge Flag er til samme Side, er signaleret til forkert Side.
- 3) Den ene Fejl var, i i Stedet for n i Ungdom.
 1. Præmie: Spejder Svend Ivan Stahl, Valdemarsgade 2. Slagelse.
 2. Præmie: Micheli Jessen, Jernbanegade 15. Viborg.
 3. Præmie: Spejder Erling Bache, Rathachsvej 9. Kbhvn.

Paa Grund af en meget beklagelig Fejtagelse er Pigespejderchefen, Grevinde Agnete Brockenhuus-Schacks, Artikel i forrige Nummer desværre fremkommet i en væsentlig forkert Form, for hvilket

Redaktionen herved bringer Spejderchefen sin ærbødigste Undskyldning.

For Fremtiden vil Pigespejdernes Rubrik blive redigeret af Tropsassistent Erik Estrid Ott, Ribegade 3, Ø.

Korpslejren ved Barritskov fra den 11. Juli til den 19. Juli 1916.

En Lejr — Et Begreb, der for dem, der en Gang har været med, staar som lidt af et Himmerig, og for de ny som noget af en Blanding af noget stort, som gerne vil og skal opleves, og noget — ja, som man ikke rigtigt kan definere. For mange Hjem er det noget, man desværre maa lade sine stakkels Unger gaa med til, fordi de plager saa skrækkeligt for at faa Lov at komme med, og hvor mangan ængstelig Mor har ikke grædendes sagt: »Lille Tulle, pas nu endelig paa, bliv nu ikke vaad; du ved, du kan ikke taale at faa vaade Fødder. Gris dig nu ikke til mit eget Barn! Spis ikke for meget, husk du kan ikke taale for meget». Heldigvis lyder det de fleste Steder: »Ja men Mor, Duglemer, jeg er Spejder, og en Spejder taaler mere end andre; ja har jo lært at taale alt, vi skal og kan tage Livet, som det byder sig!» Det er rigtigt sagt. Spejderne har gennen Aarets Træning lært mere end de, der sad i Mors lune Kakkellovns-krog. De har turetog færdede ude hele Aaret, lært at taale Sne, Storm og Regn, de har lært at klare sig paa alskens Maader, og nu skal Belønningen komme — stor Lejr med Livet i Naturen, mellem alle de gode Kammerater,

den vil de have, og den er deres Ret. Mangan ængstelig Mor har maattet se sin kære, lille Pige drage til Spejderlejr, og utroligt mange Formaninger har de arme Børn maattet døje, inden Hjemmets skærmende Arm har givet Slip paa dem. Der findes nemlig mange Forældre, der har svært ved at gaa med til Nutidens Krav paa de unge og paa de Hjelpekilder, der nu findes.

Vi, deraf Erfaring ved, hvor sundt et Lejrliv er, kan kun anbefale det og bede enhver prøve det, saa skal de nok blive omvendte. Heldigvis fandtes der dog omkring 250 fornuftige Familier rundt i Lander, der lod deres Døtre tage med i Lejren ved Barritskov.

Barritskov tilhører Greve Knud Brockenhuus-Schack, min Nevø; Godset ligger ved Vejleford, og dér, helt i Nærheden af Fjorden, omgivet af Skov paa alle 3 Sider, skulde vor Lejrplads være. Min Souschef, Frk. Elly Juncker, og jeg havde været paa Stedet om Foraaret og set, at alt var saare godt, nærmest ideelt.

Den 11. Juli skulde alle Spejderne mødes i Horsens. Sjællænderne tog med Dampor over Aarhus. Allerede Kl. 6 den 10. mødte hele Styrken

for at aflevere Bagagen, der gik med Horsensbaaden, hvor vi ogsaa havde haabet at komme med, men paa Grund af Pladsmangel maatte vi som sagt tage Omvejen over Aarhus.

Vejret var straalende, og alle glædede sig til det, der skulde komme. Kl. 9 stillede der altsaa ved Aars hussdamperen; det blev en ordentlig Sigen »Farvel«, de sidste Formaninger fra Far og Mor blev raabt efter Børnene. Ventetiden til Dampens Afgang blev forkortet med Sang og Fortælling af morsomme Historier. Østerbro Troppens Experti maatte holde for, i tætte Klynger sad og stod de andre og hørte spændt til. Kl. 11 gled Dampenen ud under rullende Hurraraab — og saa til Kejs i Lasten, hvor D. F. D. S. elskværdigst havde givet Madrasser til alle. Ro skulde der nu være — men hvor naar har man oplevet, at 100 forventningsfulde kan lægge sig til Ro, naar de som her laa samlet i et overheded Rum, og der var saa meget at snakke om.

En Skuffelse mødte os straks næste Morgen, da vi kom paa Dækket; det havde regnet om Natten og var ikke helt fri for at stænke endnu, naa, det kunde vi da sagtens tage, det blev nok bedre op ad Dagen, trøstede vi os med. Ved Ankomsten til Aarhus var der virkelig ogsaa Split i Skyerne, Solen viste sig endda lidt.

Spændingen steg, for om et Øjeblik vilde Toget nordfra komme, og med det alle de jyske Kammerater. Saa nu var det der, og der var Gensynsglæde mellem bekendte fra Lejren i Fjor, i en Fart alle op i Toget og af Sted gled det med Horsens som første Maal. Der stillede hele den samlede Styrke op paa Stationspladsen, og med gamle Dannebrog i Spidsen marcherede vi igennem Byen til Havnepladsen, for at tage imod

Frøken Doktor i Arbejde.

den forsinkede Dampers med alt Klunset ombord. Nogle af de største Spejdere blev udtaget til Hjælp med Udlosningen; Resten marcherede tilbage til Banegaarden.

Vi havde bestilt et Extratog til at føre os til Vesterbystation. Med rivende Fart blev alt fra Damperen løst i Bagagevognen; den var saa fyldt, at jeg maatte anbringe mig selv paa Lokomotivet fra Havnen til Banegaarden.

Alle paa Toget dér, og til Vesterby gled vi; der mødte vor Vært os og bød os Velkommen; det var nu ikke saa lille en Invasion, han fik, alle de 250 Spejdere med deres 43 Telte, Mad og Kogegrej til 8 Dage — og saa alt personligt Kluns!

Smaaegne gjorde det, men man er jo ikke Spejder for ingen Ting; vi gamle fra ifjor var ikke forvænt med Vejret; da havde vi ogsaa Regn. Under Sang og glade Udbrud gik

vi af Sted mod den ventende Lejrplads; det sidste Stykke Vej gennem Skov, og saa var vi der. Ja, smukt var der som faa Steder, med Udsigt over Fjorden helt over til Fyn og Æbleø, der et Øjeblik laa solbelyst og fortonede sig i det Fjerne. Men hvad gik der dog af det dumme Vejr? Stadigt kom Byger trækkende og udgød sin Væde over os — dog — op kom alle de hvide Telte; alle sled i det, for inden Aften maatte vi jo være færdige, og snart var Pladsen forvandlet til en lille Teltby. Orden i Sagerne, maa jeg bede, Chefens, alias mit, Telt i Midten, Souschefens og Lægens paa den ene Side af mit, dog lidt tilbage, og paa den anden Side Resten af Stabens; siden kom de to Divisioner i to Teltgader, Sjællænderne ned mod Stranden, Jyderne til den anden Side. Foran hver Trop stod en Plade paa en Spejderstav, der angav Troppens Hjemstavn. Intensdantur, Officersmesse, Posttelt og lignende lidt til Siden, og bag disse de lange Rækker af Kogehuller.

Jeg tør nok sige, at da det Stykke Arbejde var overstaet, var vi rigtig pانت trætte, de fleste af os, og da Retræten led Kl. 9, var mange glade ved at kunne krybe i det pæne Telt, og jeg skal love for, at der blev sovet godt den Nat. Kun Vagtholdet maatte vaage for alles Sikkerhed.

Uf! Hvad er det; et Horn lyder over den stille Plads. Tak! det er Reveillen, »op alle Spejdere, god Morgen!« i en Haandevending er alle ude af Teltene og i Løb (al Gang sker i Løb, som bekendt for Spejdere) til Badning i de salte Vover. Hurra, Solen skinner, glemt er Gaarsdagens Forskrækkelse med Regnen. Vi kan sagtens! 8 Dage her i denne herlige Natur, aa — som Livet er herligt! En Fløjte kalder, alle ud af Vandet, Klæderne paa og til Gym-

Sverige og Danmark har det rart sammen.

nastik hos Troppsfører for 1. Helle-rup, Frk. Petersen.

Vor Læge, Frk. Oldager, gaar rundt og ser alvorlig ud og spørger deltagende: »Er der nogen syge?« Nej mange Tak, det er noget, Spejderne ikke bruger i en rigtig Lejr. Men betryggende er det alligevel at have den rare Frk. Doktor med, man kan jo ikke vide, hvad der kan ske. Halløj! Man maa skynde sig; for her kommer Dagens bedre Del for første Gang, Frk. Ryder, vor Intensdant, byder paa Frokost.

Efter dette behagelige Intermezzo kommer Alvoren; alle gaar i Gang med at lægge sidste Haand paa Værket, at faa Teltene pyntede inden Inspektionen; det gælder nemlig om at vinde Lejrpræmien for bedst Teltindretning. Om Aftenen falder Dønnen efter Samraad mellem Frk. Elly Juncker og mig. I' Øbro og en Pa-

Maaltidet beredes. Vor Vært og Drogenes Spejderchef ser til.

trulje af 1' Randers gaar af med Sejren. Det ene Sted fandtes et fint Støvlestativ, en Papirkurv og lidt andet, hos de andre et særdeles fikst Ræk til Spisegejrer.

I Løbet af Dagen har vi haft Besøg af min Kollega, Drogenes Chef, Prmlt. Lembeck, der deltog i en Middag i Messen og lod til at finde vor Øllebrød udmærket, to store svingende Tallerkener satte han til Livs, (hvad jeg forresten ogsaa gjorde).

Nu er Kl. 8, men hvad er det? Jeg tror, det regner, og det ikke saa lidt. Vi Chefer bestemmer, at det er bedst, alle gaar i Teltene, inden de er naaet at blive for vaade. Vi bliver dog oppe med Vagten for at se Vejret an; det hjælper mærkeligt nok ikke; tættere og tættere bliver Regnen, det er som om alle Himlens Sluser har aabnet sig paa én Gang. Lønge varer det da heller ikke,

inden Nødraab høres fra forskellige Telte: »Vi svømmer; jeg ligger i det bare Vand o.s.v.« Der blev en hastig Omflytning fra vaade til tørre Telte; alle maatte finde sig i at blive stuede sammen, som de bedst kunde. Hele Natten strømmede Regnen stadig ned; decideret — Himlen lader ikke til at ville være os gunstig. Næste Morgen staar alt under Vand; i Intendanturen er der Kapsvømning mellem Rugbrødene ned langs Bordene. Men Spejderen har Humøret oppe trods alt; Sang lyder fra flere Telte.

Dag efter kort Krigsraad imellem os 2 Chefer, beordres der almindelig Flytning og Udvandring op til Barritskovs lune Lader. For der bliver vi nu indkvarterede, alle Troppene i den store Lades lune Halm; jeg selv med Stab tager Tærskerummet til Kvarter. Messen faar ogsaa Husly her. En Spisesal uden Lige findes i den tomme Kostald. Intendanturen, Postkontor samt den med Længsel af mange ventede Slikbutik bliver anbragt i Gaardens Vaske; og andre gode Kælderrum. Hele Barritskov Gaard er paa én Gang forvandlet til en ren Spejdermyretue, overalt vrirler det med Spejdere, der er ved at vænne sig til de ny Forhold og har travlt med at indrette sig paa bedste Maade i disse tørre og gode Lokaler.

Cheferne hviler og venter.

Livet her maa jo blive noget andet end i Teltene, som helt maa opgives, men som de ægte Spejdere, Pigebørnene er, varede det ikke ret længe, før alle syntes ganske husvante. Livet paa en stor Gaard er ikke mindre fornøjeligt, naar man bliver kendt med det.

Vi Chefer sørger for passende Arbejde, Øvelser og lignende af Livets Krydderier. Lediggang taaler vi ikke — selvfølgelig! Op til sædvanlig Tid: Kl. 6⁴⁵, Gymnastik, samlet Signalering o.l., under Tropfører Frk. Aase Horn Lassens Kommando; alt dette, foregaar i Gaarden. Stræng Inspektion holder vi daglig, for Orden maa jeg have, hvor Spejdere bor og færdes. Ting, der ligger og flyder, hader jeg som Pesten. Men vi bliver forkælede her; en af de første Aftener faar vi Jordbær over hele Linien af vor Vært.

Frederiksborg Tropp gør Toilette.

Rugbrød, inden de kom til at sejle.

Den 14. kommer min Mand, Korpsraadets Formand og fungerende Formand for Bestyrelsen; han vilde nok se, hvordan der saa ud hos os, om vi artede os vel; han blev til den 17'.

Søndag den 16' maatte vi i Stads-tøjet alle, behageligt var det ikke, man har det saa dejligt ugenert i det gamle Tøj, men desværre var der intet at gøre ved det, for Kl. 4 var der Parade med Andagt først, holdt af Sognets Præst, siden Tale af min Mand, der ved denne Lejlighed tildelte min dygtige Næstkommanderende, Frk. Elly Juncker, Korpsets Fortjenstmedalje i Sølv for hendes glimrende Arbejde for Divisionen i Jylland og for alt, hvad hun har gjort for Spejdersagen. Derefter uddelte han en Præmie til en af Køkkenholdet, Sonja Carstensen, som Anerkendelse af saa flinkt, der var sørget for os alle. Derefter traadte jeg frem og uddelte 3 Lejrmedaljer: 1 til Frk. Ryder, 1 til Tropsfører for 1. Hellerup, Frk. Petersen, og en til Patruljefører Karen Lund 1. Silkeborg. Siden var der Opvisning af Spejderfærdigheder, Nødhjælp o.s.v. Der blev ogsaa af-sunget flere Sangnumre, der sluttede med Koncert givet af 1' Hellerup paa Redekam. Godsejer Schous, Palsgaard, var blandt de mange Tilskuere, der var strømmet til for at se os; de overraskede os med at medbringe 25 store Lagkager og varm Chokolade til alle Spejderne; ikke nogen ubehagelig Overraskelse, maaske sigel Om Aftenen gik Dansen

livligt i den lange Logang; alle Spejderne og mange Gæster deltog.

Mandag Aften fik Spejderne igen Lagkage; denne Gang af min Mand — man kan sagtens paa den Maade — det er det spartanske Lejrliv!

Mandag var vi inviterede til Palsgaard; vi marcherede næsten

Karbonaderne fremvises for de høje Dommere og Intendanten.

hele Styrken dertil, desværre i øsende Regn, saa ingen fik den fulde Nydelse af det pragtfulde Sted, da alle tyede mere eller mindre under Tag i Drivhuse og Lysthuse. Hjemvejen gik over Juelsminde, hvor vi fik Kaffe og Kager paa Færgegaarden af Godsejerens. Drivvaade, men i straalende Humør kom vi til Lejren.

Tirsdag Aften var alle de unge

Menner fra Palsgaard vore Gæster i Messen og var siden med ved vort store Lejrbaal udenfor Gaarden. Desværre tillod Vejret os kun de sidste Aftener at nyde Lejrbaalets Glæder.

Onsdag d. 19' slog Afskedens triste Time; forbi var de skønne Dage; nu skulde det vare et helt Aar inden vi igen kan samles til Lejr, forhaabentligt da under gunstigere Vejrforhold. Samlede drog vi igen med Extratog til Horsens; dér skiltes Jyders og Sjællænders Veje; alle var bedrøvede over, at nu var det Slut for denne Gang med den glade Tid, dog var alle rige paa dejlige Minder om vel udstaaede Strabadser og uendelig mange fornøjelige Timer tilbragte mellem alle de gode Kammerater. Ja for det Kammeratskab og det Sammenhold, der skabes for alle, saavel for Officererne som for de menige Spejdere igennem Arbejdet og hele Livet i en Spejderlejr, kan kun findes der; intet andet Sted gives slig Lejlighed dertil. Det Liv, der føres dér, har en egen Charmé, noget for sig; Sange bliver digtede, vittige Indfald regner ned fra alle Sider, nye Impulser faas, og sidst og først en stræng Disziplin binder os alle om det fælles Arbejde. Enhver lærer ogsaa at klare sig selv, lærer at tage de onde som de gode Dage med samme gode Humør; en sund Friskhed faar vi alle i Sindet og lærer det, en Spejder skal:

være beredt.

Agneta Brockenhuus-Schack.

POSTRØVERNE

AF F. C. CHARTERIS

Om to Minutter gik Nattoget; de sidste rejsende styrtede af Sted ned ad Perronen for at finde sig en Kupé. Postsækkene med alle Brevene, der skulde sorteres undervejs, blev kastet ind i Postvognen.

Den ene af Postkontrollørerne, som skulde med, var endnu ikke kommet. Frederik nærede ingen Tvivl om, at han vilde komme springende ind i sidste Øjeblik, som det var hans Vane.

Frederik var i Færd med at ordne Sækkene, da der blev sløjtet, og Toget satte sig i Bevægelse. Han for hen til Døren for at se efter sin Kammerat.

I det samme svang en Person med en sort Haandkuffert og stor Kasket sig op paa Toget og ind i Postvognen.

»Godt jeg naaede det«, stønnede Manden, der endnu var forpustet efter Løbet. »Jeg er Harrys Stedfortræder i Aften. Fik først Beskeden for en halv Time siden og maatte tage en Bil herhen.«

»Men jeg vilde sværge paa, at jeg saa Harry paa Perronen for ikke fem Minuttersiden,« sagde Frederik, »ja, jeg talte jo med ham her ved Døren.«

»Det kender jeg ikke noget til,« svarede Manden studst. »Det kan have været en, som ligner ham; og hvis det var Harry, jeg saa tale med Postmesteren, saa er han vel holdt tilbage til andet Arbejde.«

Den fremmede var begyndt at

arbejde; han kendte aabenbart Rummelen, for han sorterede Pakker og Breve med enorm Færdighed, som Frederik ikke kunde andet end beundre.

En Time eller mere arbejdede de hver i sin Ende af Vognen uden at veksle mange Ord. Dog fik Frederik at vide, at han hed Jens Bruun.

Toget var nu i fuld Fart, og der var ingen Standsning førend om en 85 km.; det vilde vare vel halvdanden Time.

De havde begge arbejdet enersgisk, og der var nu ikke meget at gøre før næste Station.

Bruun stod ved det ene Vindue og stirrede ud i Natten. »Lad os se,« sagde han og vendte sig pludseligt mod Frederik; »er der ikke mindst en Time, til vi standser?«

»Jo,« svarede Frederik, der var ved at forsegle en Pose.

»Saa tror jeg, at jeg vil hvile lidt.« Bruun satte sig og tog en Flaske frem. »Vil De have en Slurk med?« Frederik rystede paa Hovedet.

»Sæt De Dem ned og hvil Dem,« sagde Bruun og stak Flasken i Lommen; »der bliver ikke mere for Dem at gøre paa denne Rejse.«

»Hvad i Alverden mener De med det?«

»Naah,« sagde den anden og gik hen til ham, »jeg har Opsynet med Posten i Aften og giver Dem Ordre til at standse Arbejdet.«

Frederik blev lidt uhyggeligt til Mode. Den Tanke slog ned i ham, at hans Mistanke var rigtig, og at han var alene med en afsindig i Toget, der før af Sted med Ekspresfart.

»Overlad alt til mig,« vedblev den anden, »læg de Breve og hold Dem borte fra Nødbremser. Se paa denne her!«

Frederik saa en Revolvers blin-kende Løb pege mod sit Hoved. Med Lynets Fart røg han ind paa ham og kæmpede for et faa Vaabnet fra ham.

Hver Nerve var anspændt. Skønt han var optaget af Kampen, saa han at der var noget, som bevægede sig i Bunkerne af Postsække. Det drejede sig nu om Sekunder, og han gjorde vanvittige Anstrengelser for at faa den anden til at slippe Revolveren.

Pludselig, medens de kæmpende tumlede frem og tilbage, kom der et Glimt og et Knald, og Vognen blev fuld af Røg.

Frederik mærkede, at han ikke var blevet ramt, og af al Magt sendte han en knyttet Næve lige mellem Bruuns Øjne.

Fyren snurrede rundt, men kom snart til sig selv, lagde Revolveren paa en Hylde, sprang ind paa Frederik og næsten løftede ham fra Gulvet.

Vogndøren var halvt aaben, og Manden løftede Frederiks kæmpende Skikkelse for at kaste ham ud af Toget.

Frederik følte den kolde Nattervind og kunde svagt skimte Skyggen af Telegrafpælene, som de før forbi. Han skreg i Fortvivelse og lukkede Øjnene.

Men, lige da han ventede at finde sig hvirvlende i Luften, lagde en Haand sig paa hans Skulder og trak ham ind i Vognen.

Han faldt om og laa stønnende paa Gulvet.

»Hvorfor Pokker vil du gøre det; det er der jo ingen Grund til!«

Den Mand, der talte, maatte aabenbart have ligget skjult blandt de tomme Postsække, men hvorledes han var kommet der uden at blive opdaget, var et Mysterium.

»Kan være det er unødvendigt,« sagde Bruun, og skulede ned til den bevidstløse Skikkelse.

»Skær en af Sækkene itu og lad os binde ham!«

Det blev gjort, og da Frederik kom til sig selv, var han forsvarligt bundet. Han var fortvivlet over ikke at kunne forhindre de to Postrøvers Foretagende.

De to gav sig straks til at bevære Postsækkene deres Værdisager, og dernæst tog de alle de sorterede Pengebreve.

Frederik iagttagt dem stille. »Hvad kan jeg gøre?« spurgte han sig selv. Hans Hænder og Fødder var bundne. En af Mændene tog hans Uhr. »Vi har godt fyrrætyve Minutter endnu,« sagde han; »lad os gaa det hele igennem.«

Sæk efter Sæk blev tømt ud i en Bunke paa Gulvet og hastigt undersøgt.

Saa ivrige var de, at de ikke et Øjeblik tænkte paa den bundne.

Frederik laa imidlertid og tænkte over Planer til at forpurre dette Røveri. Nødbremsen var i den anden Ende af Vognen, ude af Rækkevidde, og de to Mænd var imellem den og

ham. I Nærheden af ham brændte den Gasflamme, som benyttets til at varme Lakken paa. En Ide slog ned i ham; hurtigt, men stille, arbejdede han sig henimod Gasflammen og drejede med Tænderne Hanen helt op.

Med Besvær kom han op paa Knæene, og han fik rejst sig saa meget op, at Knuderne paa Tovet, der var bundet om Hænderne, kom i Berøring med Hanen.

Heden var smertefuld, og han følte, hvorledes Huden brændte i Vabler, medes' Flammen sved Sækskelærredsbaandene. Men han holdt det ud, til han endelig fik Hænderne løse. Det var kun et Øjebliks Sag at løsne Baandene om Fødderne. Han var fri!

Blot han kunde naa Nødbremsen og standse Toget.

De to Mænd var stadigt travlt beskæftiget, og bag Haandkufferten, der var fyldt med Pengebreve og Anvisninger, laa der nu en Dynge af Juveler, Pengesedler og andre Værdisager.

»Derer noget, der brænder,« sagde den ene og rejste sig. Saa først saa de, at Frederik havde gjort sig fri, og begge fór ind paa ham.

»Stop!« raabte Frederik, der havde grebet den store Øse med Lak, som stod og kogte over Gasflammen.

»Sæt den, eller jeg skyder,« sagde den største af de to. Frederik vidste, at han kunde dræbe dem med det kogende Lak. Men det var tilstrækkeligt at afvæbne den ene med et Stænk over Knoerne.

Han hævdede truende Øsen og traadte et Skridt frem; Fyren løstede Armen for at beskytte Øjnene; han forstod, hvad Meningen var, traadte et Skridt tilbage og skød.

Frederik følte Kuglen strejfe sit venstre Øre, og et Øjeblik efter hørte han et Fald og en Stønnen bag sig.

Han vendte sig om og saa, at Kug-

len, der var bestemt for ham, havde ramt den anden Postrøver, som øjensynligt havde været i Færd med at snige sig bag ham for at angribe ham bagfra. Vognen havde svinget i en Kurve, og det var dette, der havde frelst hans Liv.

Da Bruun saa sin Kammerat falde, greb han Sækken med Byttet og fór hen mod den aabne Dør. Frederik var efter ham som Lynet, og da han saa Revolveren i den andens Haand, stænkede han Lak over hans Fingre. Bruun udstødte et Hyl af Raseri og Smerte, men holdt med den raske Haand Sækken fast og hastede mod Vogn døren, aabenbart for at gøre et fortvivlet Spring ud af Toget.

Men Frederik greb fat i Sækken, og de kæmpede og halede for hver især at faa Overtaget, da Sækken pludselig gled ud af Frederiks Hænder, og Manden med et Skrig styrtede ud gennem Døren.

Med det samme løb Frederik hen og trak i Nødbremsen. Toget standse, og Jernbanemænd kom ind i Postvognen.

Lyset fra Lygter glimtede i Staalsskinne, og faa Meter bag Toget fandt de Bruuns Lig. Hans Legeme var i Faldet blevet grebet af nogle Jærnstænger, og han var kommet ind under Toget. Haandtasken med dens værdifulde Indhold laa tæt ved.

Det oplystes senere, at Bruun tidligere havde været Postkontrollør, men var blevet straffet for Tyveri paa et Postkontor for flere Aar siden.

Den anden, der var blevet ramt af Revolverkuglen, kom sig og blev senere dømt.

Harry var den Aften blevet lokket bort, lige da Toget skulde til at køre, og han fik en alvorlig Irettesættelse for sin Skødesløshed.

FUGLE PAA VINTERBESØG

Af Prmt. P. SKOVGAARD

Somren er forbi, og med den flygtede de fleste af de Fugle, som oplever vore Skove og Haver; nogle haardføre og nøjsomme Fugle frister dog Livet endnu paa de vante Steder, mange tvinges af Sult og Savn nærmere til Menneskets Boliger, bag Laderne kan vi møde Agerhøns sammen med Gulspruv, Bomlærker og Krager; andre strejfer om fra Sted til Sted for at finde lidt hist og lidt her til at stille Sulten paa. Havets Fugle har ikke saa meget Mangel paa Føde. Havet giver til alle Aarstider et rigt Udvalg af Fødeemner, men Isgang og Storm er ogsaa haarde at kæmpe imod, dog er der nærmest Tilvækst i Havets Fugle om ikke i Artstal saa dog i Antal, idet der nordfrakommer mange Svømmefugle, der er vante til Sne og Is og derfor bedre formaar at bjerpe den Føde, der bydes dem her i saa rigt Maal. Ogsaa paa Landjorden er der Tilgang nordfra, og det er særlig dem jeg vil fortælle lidt om i disse Linier, saa kan Havets Gæster maaske ved Lejlighed blive omtalt. De Arter, der kommer nordfra, er dels nogle, vi har i Forvejen, og som vi derfor ikke lægger særlig Mærke til; men en Del ny Arter kommer ogsaa, som vi ellers ikke ser noget til; og da Hovedparten af disse er prægtigt farvede og morsomt skabte Fugle, saa maa vi lægge Mærke til dem, naar vi møder dem, tilmed da de, ukendte som de er med Menneskenes Forfølgelse fra de yderst tyndt befolkede Egne, hvorfra de kommer, ikke straks flygter skrækslagne, saa snart et Menneske nærmer sig, men roligt lader sig betragte — og skyde, de lærer jo snart at vogte sig; men

kunde vi blot nøjes med at betragte dem og glæde os over Synet af deres Pragt og ejendommelige Former og Væsen, saa skulde de nok bevare denne Tillidsfuldhed overfor os.

Der kunde nævnes en hel Række saadanne Fugle, som Tid efter anden aflægger os Besøg, nogle Arter viser sig enkelte Aar i mægtige Skarer, andre kommer mere spredte, og mange

der fornyet Fryd ved at se dem igen og følge deres Liv.

Jeg vil fortælle lidt nærmere om Silkehalen, Dompappen, Kvækeren. Korsnæbben, Snepurven, Bjerglærken, Sjakkeren, Nøddekrigen og Vandstæren, og give nogle Vink om, hvorledes man skal kende dem, og hvad man skal lægge Mærke til, naar man ser dem.

Silkehalen har altid vakt min største Interesse, den kom i vor Have, spiste Hyben i Rosenbusken, Rønnebær og Tjernerfrugter, og som den kunde spise, Bær efter Bær til den var helt tyk i Halsen af dem. Snart kom der 2 à 3 eller blot en enkelt Fugl paa Besøg, men af og til saa man ogsaa en Flok paa halvhundrede Stykker flyve over. De mindede i Flugten meget om Stæren i Størrelse, de spidse og dog ret korte Vinger, den brede Hale; men dens Stemme er en klar Trillefløjte tone, som man ikke kan tage Fejl af, naar man først kender den, og det gør man, naar man bare har set Fuglen en Gang, for fløjter den ikke før, saa skal den nok, naar den vil flyve, give Signal; men i Reglen hører man dem ogsaa af og til under Maaltidet vekslende Meninger, om der er Fred til at fortsætte, eller om de skal lade Bærrerne i Stikken og hytte Skindet. Fuglen selv er rødliggraa med Nakketop, der kan rejses, af samme Farve, sort Hagesmæk og gule Tværbaand paa Vingen og yderst paa Halen; under Halen er den rustbrød, og paa Vinger og Halefjerens Spidser er der smaa lakrøde Hornskæl. Den træffes selvfølgelig der, hvor der er noget at spise af de ovennævnte Bær, men Smaaflokke kan man jo ogsaa møde

Korsnæb.

Aar kan enkelte af Arterne helt udes blive, eller de kan være meget faa tallige, mange Grunde spiller her ind, og videnskabeligt er de ikke alle belyst, saa der er ogsaa noget for Fremtidens fugleinteresserede at gøre, og der er altid Brug for Oplysninger om disse Fugles Forekomst. Rent umiddelbart er det spændende at gaa og vente, om nu den eller den vil vise sig i Aar, og morsomt saa at gense kende dem, første Gang maaske kun en fjern Flok med de karakteristiske Toner, men senere, naar vi saa har opsporet, hvor de holder til, da der

paa Strejf i deres Sægen efter et andet Madsted.

Dompappen giver ikke Silkehalen det mindste efter i Udstyrets Pragt. Hannen ihvertfald ikke med rosenrødt Bryst, blaasort Hætte, Vinger og Hale med stengraa Ryg og hvid Halerod, og saa det tykke, korte Næb. Hunnen er simpel ved Siden af sin Mage; graa med sort Hætte, men morsomme er de begge. Man skulde tro, at en saadan Fugl saa man snart om Vinteren mellem Sne og de bare Grene, men nej, man kan høre dens klagende Tone Hy—t . . . ti—y, og den kan man høre langt, men Fuglen ser man maaske ikke, før den, naar man kommer den for nær, letter og flyver bort; den sidder nemlig urokeligt stille paa et velvalgt Sted og skutter sig, særlig paa graatagede Morgener. Det er mest i Skovene eller langs Hegn, hvor der findes Frø og Knopper, at vi træffer den. Frugttræernes Knopper holder den særligt meget af, saa i Haverne kan den ogsaa være Gæst, og dens Tone røber, hvor den er, og naar vi ser den flyve, kan vi nemt kende den; paa lidt Afstand ser det nemlig ud, som om dens Hale var uden Forbindelse med Kroppen og blot fulgte efter; den hvide Halerod smelter nemlig sammen med Luften, hvorimod de sorte Vinger og Hale tegner sig skarpt af mod den.

Kvækeren er en fornøjelig, kvik, lille Fugl, omtrent som en Bogfinker af Farve og Væsen, og mest ligner den Bogfinken netop i den Dragt, den besøger os i, hvorimod Hannen i Sommerdragt er sort paa Hovedet og skiller sig stærkere ud fra Hunnen. I Vinterdragten ligner de meget hinanden. Fra Bogfinken skelnes de lettest, naar de flyver op fra Skovbunden, hvor de søger Bog og andet Frø; deres snehvide Halerod stikker nemlig frem, naar de spreder Vins-

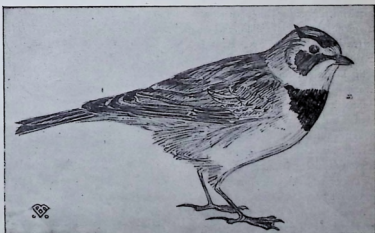
gerne, og ses da meget tydeligt, da det jo netop er det Punkt, de viser mest, naar de fra neden flyver op og bort. Bogfinken er her gulgrøn og tegner sig meget ensfarvet, naar den flyver op. Er der nogle, som til Tider kan vise sig i Flokke, saa er det Kvækerne; i Skoven faar man næppe Indtryk af dens Mængde, men ser man en Flok trække over aabent Land fra en Skov til en anden, maa man imponeres; i Minutter kan man se en Strøm af Fugle, tykt og tæt bølge forbi.

Korsnæbben kan man selvfølgelig kende paa dens Næb, men saa skal man være nær; paa Afstand falder det mest i Øjnene, at det er røde og grønne Fugle, der holder sammen, idet disse saa modsatte Farver let falder i Øjnene; ganske vist er de begge matte, men saa stærkt forskellige, at man lægger Mærke til det. De træffes mest i Græs- og Fyrreskove, hvis Kogler de flenser med deres højest ejendommelige Næb, der netop til den Hensigt er saa enestaaende vel indrettet.

Af de tre Smaafinker, Grønsiskenen, Graasiskenen og Bjergirirken, der er næsten lige store, træffes Grønsiskenen mest i Granskove eller

i Elle- og Birkekrat, i Anlæg under Naaletræ eller Tujagrubber og liggende. Hannen er gulagtiggrøn med sort Kalot og Hagesmæk, har sorte Baand vekslede med gule paa Vingen, og baade Han og Hun er sortstribede paa langs af det blegt grønne Byst. Graasiskenen er hvidgraa med rød Hætte og rosa Skær paa Bystet, har et Par lysere, hvidagtige Baand over Vingen; den og Bjergirirken, der er brunlig med stærkt gult Næb, træffes mest paa mere aabne Strækninger langs Grøftekanter eller andre Steder, hvor store Skærplanter og andre Ukrudsplanter staar med Frø, som de da kan gøre sig til gode med. Deres Stemmer skal man have hørt for at bruge dem som et sikkert Skelnesmærke; Grønsiskenen har ellers i Flugten to noget langtrukne, lid klagende Toner, og de to andre emuntrer, spæd Kvinden. Ser man Grønsiskenen sidde i en solbeskinnet Grantop, kan man dog godt faa en hel underholdende lille Kvinden at høre, som den istemmer, alt imens den piller løs i Granfrøene, som Solen saa venlig faar til at springe ud til den.

Snespurven og Bjerglærken ser

Bjerglærke.

man mest paa aabne Steder, som ved Kysten, mellem Klitterne eller paa Heden. Snepurven kan nu jævnlig træffes i store Flokke, Bjerglærken mest spredt og sædnt i noget større Tal; den skal man ogsaa helst have paa nært Hold for at se dens fra en Lærkes meget afvigende Farve, den graa Ryg med rødlig Skær, den gule Strube og det sorte Bryst. Kinden med sorte Tegninger paa og de smaa, sorte Ørebuske, den kan rejse. Snepurven bliver man let opmærksom paa, den sidder paa Stranden i Tangen og kvidtr, og naar Flokken letter, fortsætter den sin Kvidren, og man ser Blinket af hvidt paa Vingerne, som udfoldes. Her har Snepurven nemlig det eneste hvide om Vinteren; mærkeligt nok er det i Sommerdragten, at den er hvid, og om Vinteren at den er i sin brunlige Dragt — Mening er det jo nok i denne tilsyneladende Mærkværdighed. Man maa huske, at om Sommeren færdes den i Lande med evig Sne og Is, medens den om Vinteren drages til mildere Lande som her, hvor Sneen og Isen selv om Vinteren kun er en Afveksling. Sjakkeren, de svenskes Snøskata, kommer temmelig regelmæssigt, og den hører paa sine Steder med til Vinterlandskabet med Snetykning eller Taage; da hører man gerne dens Tjak Tjak — Tjak Tjak fra Luften og ser dens Flokke, naar de er samlede og blot afventer gunstig Lejlighed for at vende hjem til Sveriges Birkelunde. Ser man dem, er man straks klar over, at man har en Drossel for sig, og blandt dem kendes den paa sin Størrelse og den askegraa Isse og Halerød, der tegner sig tydeligt mellem de ellers brune Farver. Som alle Drossler er Sjakkeren sky og forsigtig, og man skal have Held for at se den paa nært Hold; i Modsætning hertil er Nøddekrigen meget dum, vel nok

Kvæker.

fordi den har det mest afsides Hjem dybt inde i Sibiriens Naaleskove, den kommer i Perioder aldrig i Flokke, ja 2 à 3 kan man nok se sammen, men de færdes spredt, selvom der paa Egne kan være en Del af dem. Den er saa stor som en Skade, hel graa sort med hvide Draabepletter, der et mindst paa Hovedet, men bliver større og større nedefter. Naar de viser sig, bliver der regelmæssigt skudt en Del af dem, og de udstopede Fugle vidner om deres Besøg, men ogsaa om den ugæstfri Behandling, der er blevet dem til Del. Man har fortalt, at der kan skydes flere Skud efter den, uden at den flytter sig; den ved ikke, hvad en Bøsse er, men derimod at Føde skal der til, og særlig om Vinteren maa man passe at tage den, hvor den findes,

Silkehal.

og da det jo er en ret stor Fugl, skal der en Del til. — Nødder faar den vist sjældent stillet sin Sult paa her nede, men maaske nok paa Bog. Den hugger med sit spidse, store Næb Skallen itu, før den sluger Kærnen.

Vandstæren kommer sidst i Rækken, men den er ogsaa noget for sig selv; enlig færdes den paa særlige Steder, ved Sluseværker, ved gamle Vandmøller; dér kan den sove lige i Vandkanten, og man ser den ikke, den sorte Fugl forsvinder paa den mørke Bred, og dens hvide Strube og Bryst giver kun en Anelse af en Sneplet ved Bredden. Faar man Øje paa den og standser, bliver den urolig, tripper lidt frem og tilbage, ender maaske med at flyve bort under Sluseporten og længere ned langs Aaen. Er man heldig, kan man se den komme flyvende, kaste sig i Vandet og svømme ind imod Land eller hen til en Sten, som den sætter sig op paa. Den søger til Livets Ophold Smaadyr, Smaafisk og Vandinsekter i Modsætning til de andre, der om Vinteren søger Planteføde, medens flere af dem om Sommeren er Insektspisere. I Flugten ligner den en Solsort, naar den lavt og lydløst flyver hen over Vandet, og man kun ser den sorte Ryg, men har man den for sig, skal man nok, trods al Lighed, skelne den fra Solsorten paa det hvide Bryst.

Brug nu Øjnene i Vinter og se, om I kan kende nogle af dem igen efter denne Beskrivelse, noter op naar og hvor I ser dem, hvormange, og hvad de foretager sig. Hvis I saa vil sende mig, hvad I har samlet om dem til Foraaret, saa skal jeg se, om det kan sammenfattes til en Helhed om deres Forekomst Landet over i Vinter, som jo saa kunde fremstilles her i Bladet. Saa skal I faa at se, hvad jeres samlede Jagttagelser kan

give, men saa maa I ogsaa være med alle og ikke tro, at om I blot ser en af dem en enkelt Gang, saa har det ingen Betydning — hver for sig taget er det rigtigt nok, men samlet er det mange Oplysninger, og ligesom en enkelt Melding om Fjenden er af meget ringe Betydning, saa giver de mange Meldinger taget under eet maaske et fuldstændigt Billede af hans Forhold — altsaa brug Øjnene og fortæl mig lidt eller meget, hvad I har set.

Anbefal Bladet til dine Kammerater.

VOR UNGDOM

SPEJDERNES MAGASIN

Redaktion: Strandvej 31, Str.
Ekspedition: Spejderkorpsets Kontor,
Nørregade 14, København.

Telefoner:

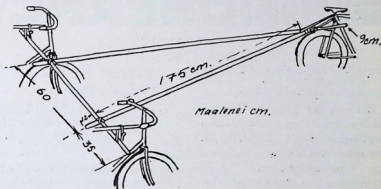
Redakteur OVE HOLM, Str. 186 x.
Forretningsf.: TORBEN FREDERIKSEN,
Korpskontoret C. 3186.
Ekspeditionen C 3186.

Annoncer:

Korpskontoret, Nørregade 14, K., C. 3186.
Pris pr. mm 20 Øre.

Aarsabonnement 4.00.
Enkelte Numre 0.35.

En nem Cyclebaare.

Baaren bæres af tre Cycler, og der benyttes 2 Stænger af ca. 2 meters Længde (paa Fig. 196 cm.) og 1 Stang paa ca. 1 1/2 meters Længde (paa Fig. 130 cm.)

De to lange Stænger bindes saa fast som muligt sammen i den tynde Ende, 9 cm. fra Enderne, med en halv Snes Viklinger om Stængerne.

De tykke Ender af Stængerne holdes 60 cm. fra hinanden ved en 130 cm. lang Stang, der er bundet underenden de to lange.

Rammen danner saa en ligebeint Trekant med en Grundlinie, der springer 35 cm. frem paa hver Side. Rammen fastgøres foran i den spidse Ende med en Rem eller et Reb til Bag-

gaellen af Cyclen, lige under Sadelen. Den korte Stang fastgøres til de to andre Cycler med Remme, der helst sømmes fast paa denne. Disse Remme gaar over Tværstangen paa Cyclerne.

Den korte Stang hænger saa lidt ned under Tværstængerne paa Cyclerne, og den forreste Ende af Rammen maa derfor sænkes saa meget, at det hele bliver vandret.

Dernæst læstes et Stykke Lærred eller lignende til Rammen, og Baaren er færdig.

Man maa være lidt forsigtig, naar man staar af og paa, samt i Kurverne, men paa lige Vej giver Remmen, der fæster den korte Stang til de bageste Cycler, tilstrækkelig Fjedring.

HELLERUP BOGTRYKKERI

(Indehaver: JOHAN HENRIKSEN)

HELLERUPVEJ (Indehaver: JOHAN HENRIKSEN) Nr. 8 : : : TELF. HELRUP 344

ETABLERET 1901 — BEKVEM SPORVOGNSFORBINDELSE

SPEJDERKORPSET

Kopsskontoret Nørregade 14

Korpsadj. træffes paa Kontoret 4 1/2 - 6 Em. Sp. Chef og Stabschef kun efter nærm. Aftale.

Københavns-Divisionen.

1. Vesterbro: Troppens Lejr afholdtes paa »Tygeslund«s Grund ved Mariager Fjord. 30 Md. deltog. Der afholdtes Øvelser og en Turnering i 8 forskellige Ting.

Hver 14. Dag afholdes selskabslige Lørdagsaftener med Oplæsning, Diskussion, The osv. Forøvrigt afholder Troppen altid Øvelser (i Trop eller Patuljer) hver 14. Dag.

5. By: 16 af Troppens Spejdere var paa Vandretur i Jylland med Patuljekærrer.

Troppen afholder Øvelser hver anden Søndag. De udgaar — paa faa Undtagelser nær — fra Troppens Hus i Lyngby og finder Sted i Hareskov.

Hellerup-Divisionen.

Troppe har haft Terrainøvelser de to Lørdage i Maanedens, de andre Lørdage er der afholdt Prøver i 1. Kl. og 2. Kl.

Der trænes til Mobiliserings-spejdere. En Del af Troppene hjalp til ved Arrangementet i Fiskebæk, og alle Troppe deltog i Eftersøgningen af Grosserer Hee.

Lyngby-Divisionen.

1. Gentofte og 1. Charlottenlund har i Maanedens Løb uddannet sig til den Opvisning, som Troppene gav i Fiskebæk.

Søndag den 29. Oktober gav Troppene den samme Opvisning i Kastesgaarden i Fælledparken. Opvisningen var godt besøgt.

Frederiksborg-Divisionen.

1. Helsingør Trop har holdt en Del Tropøvelser og Orienteringsøvelser om Natten, ligesom der arbejdes paa Uddannelsen af 1. Kl. Spejdere, Signalgaster og Telegrafister.

1. Hillerød Trop har holdt Troppens og Patuljeøvelser, ligesom Eksamen er ved at blive afsluttet i den i Forsaaret oprettede Patuljeførerskole, under forh. Troppsfører Hintichsens Ledelse.

1. Lillerød Trop afholdt 24. Sept. en Opvisning med Konkurrence mellem Patuljerne, Alle Spejdere deltog. Ved en Prøvealarmring d. 30. Sept. mødte alle Spejderne paa et Kvarter.

1. Rungsted Trop har anvendt megen Tid paa Træning til Fodboldkamp, og har derfor kun haft faa Øvelser.

Frederiksværk og Hornbæk Troppe har holdt en Del Terrainøvelser. 1 Hornbæk har 4 Spejdere taget Svømmeprøven den 10. Sept.

Bornholms-Divisionen.

1. Rønne: Troppen har i den forløbne Maaned trænet til Prøven som Mobiliserings-spejdere.

Fyns-Division.

Divisionen holdt Sommerlejr ved Aa Strand paa Fyn, hvor Divisionen har sin faste Lejrplads. Der var ca. 40 Deltagere.

Regnen plaskede ned fra først til

SKRIVEMASKINEN
»LEFRAMA Nr. 2«
billigste, mindste, stærkeste.

Gunnar Thomassen,
Skt. Hans Torv 3, København N.
Paa Bestilling, indkomne ved Spejdere gives 10%
til Hjemmet.

Firmaet
Carl J. Christensen,
Magasin du Nord's Udsalg.
Fredericia.
Største Udsalg.

Leverander til Vare- og Landbrugslofteriet.

Prima

Chesterfield-Lædermøbler
og engelske do. med Gobelinstof.
Specialitet: Overpolstrede Møbler.

A. VELDEN,

Strandvej 187. Telf. Helrup 75.

ELIS MELLERUP

Strandvej 159. Telf. Helrup 739

Cigarer, Tobak, Cigaretter

P. Wolff. — Horwitz & Kallstenid.

A. M. Hirschprung & Sønner m.m.

Martin Hansen

Uhr- & Optisk
Etablissement,

Strandvej 169 (overfor Sparvogns-Remisen)
Telefon Helrup 1169 y.

GARDINER

Møbelpolstrer **CHR. ANDERSEN** Dekorator
Hellerupvej (gennem Porten i) Nr. 8

Tlf. Helrup 334

— STØVSUGNING —

On parle français

sidst. Trods det ublide Vejr holdt Troppen ud. Sundhedstilstanden var god og Humøret glimrende. Der afholdtes Øvelser og Udrykninger hver Formiddag; om Eftermiddagen trænede i Fodbold, Boksning, Spydkast, Diskoskast, Stangspring m. m. Natmanøvre afholdtes i Frederiksgave Skov.

Arbejdet i Divisionen gaar nu frem efter det nye System, og der spores Tilgang i alle Tropper.

Wien.

De wienske Spejdere afholdt i Juli og August for første Gang en større Lejrsamling. Over 300 Spejdere deltog. Lejren blev yderst vellykket og gav Spejderne Anledning til at vise deres Hjælpsomhed, bl. a. ved at redde en Kone fra at drukne, ved kraftig Medvirkning ved en Ladebrand og ved at finde 2 Smaabørn, som i 3 Døgn havde opholdt sig i en Skov af Frygt for Straf.

Der er en ret søelig Mangel paa Førere, hvorfor flere Tropper har maattet indstille deres Virksomhed, andre maa ledes af Assistenten eller ældre Patruljeførere.

41 Førere og Spejdere er ved Fronten, 3 har faaet Tapperhedsmedaljen, 2 er haardtsaaede og endelig faldt 2 fremragende Troppsførere paa Ærens Mark.

I Rekruttskolerne befinder sig bl. a. 8 Spejdere, der alle hører til de første i deres Klasse.

Trods Krigen arbejdes der dog støt fremad.

Den østrigske Spejderchef, Kaptein E. Teuber, hvem disse Oplysninger skyldes, har lovet at fortælle »Vor Ungdom« lidt om Wiener Spejdernes Krigsvirksomhed.

Danske Spejdere vil sikkert med Spænding imødesee en saa interessant Skildring.

Bonde.

FRIMÆRKER — POSTKORT — KORRESPONDANCE

Mod Indsendelse af Svarporto erholdes frit tilsendt et Eksempplar af Universal Korrespondance Klubs Medlemsblad. Medlemmet optages. Rig Lejlighed til at udveksle Korrespondance, Postkort, Frimærker, Monter o. l. med Forbindelser i Udlandet. Nærmere Oplysninger meddeles, Henry Hahn, Universal Korrespondance Klub, København F.

Raadgiver for begyndende og yngre Frimærkesamlere.

Frimærkernes Rensning.

Naar man er blevet enig med sig selv om, hvad man vil samle paa, Frimærker eller Helsing, og hvilke Landes Frigrænsninger, maa man vil holde sig til, rejser det sig uvilkaarligt det Spørgsmaal, hvorledes skal nu Frimærkerne behandles og opbevares?

Først og fremmest maa nyanskaffede brugte Mærker renses for Papir og vedhængende Rester af Gummi; dette foregaar lettest og bedst ved, at Mærkerne nedlægges i en Skaal med lunkent eller koldt Vand. Anvend endelig ikke kogende eller meget varmt Vand, da, selv om Gummiens lettere opløses, ofte Mærkerne lider en Del ved det; mere eller mindre af deres Farve opløses. Enkelte Mærker er saa sarte at Farven ikke engang taaler koldt Vand, dette gælder særligt de ældre Udgaver af de russiske Frimærker, disse maa derfor behandles med særlig Omhyggelighed. Den bedste Fremgangsmaade overfor disse Mærker er at anbringe dem i en Underkop med Vand saaledes, at kun Bagsiden af Frimærkerne berører Vandet, og Forsiden stadig holdes tør; dette opnaas ved forsigtigt at lægge Mærkerne ovenpaa Vandet. I Løbet af en halv Time vil Vandet i Reglen have opløst Papir og Gummi, saaledes at det med Forsigtighed lader sig fjernes.

Det er ikke nok paa brugte Mærker at fjerne vedhængende Papir og gamle Frimærkehængsler, men ogsaa gamle Gummirester maa fjernes; ofte vil Gummi en sig selv opløses i Vandet, men i Reglen faar man al Gummi af ved Behandling med hvidt Filterpapir. Enkelte Landes Klister har en mere ordartet Karakter særlig Østrigs, den eneste Maade at fjerne alt Klisteret paa, er ved, efter et grundigt Vandbad, at skrabe det

af med en ikke for skarp Kniv; dette er imidlertid en Operation der kræver en vis Forsigtighed, for at ikke Mærket skal lide Overlast; denne Fremgangsmaade vil ogsaa være at anvende overfor de ældre, russiske Frimærker, hvis Farve som sagt ikke taaler Vand. Undlader man at fjerne Gummi, vil Mærkerne krælle sig sammen de østrigske Mærker er særlig slemme i den Retning.

Hvis et Mærke er blevet stemplet med en særlig fedtholdig Sværl, eller hvis et Mærke paa anden Maade er blevet beskadiget med Fedt, vil følgende Fremgangsmaade være at anbefale: dyp Mærket ned i en Skaal med Benzin, og tag det efter en Stunds Forløb op igen, lad det tørre (hold det ikke i Nærværelse af Ild, da Benzindampe meget let fænger!) Fedtet, der er opløst i Benzin, vil delvis trænge ud i Benzinen, delvis fordampe sammen med den. Er Fedtpletten ordartet, vil Bære paa hinanden følgende Benzindampe være nødvendige.

Gummi paa ubrugte Mærker maa aldrig fjernes, hvis man alligevel gør det, som særlig ældre Samlere havde for Skik, vil Mærkerne tabe betydeligt i Værdi. Hvis ubrugte Mærker skal fjernes fra et gammelt Album el. l., hvor Gummi paa Bagsiden er blevet anvendt, vil man ofte ved forsigtig Behandling over Vanddamp kunne fjerne Papiret uden tillige at fjerne Gummi; for at opnaa et godt Resultat kræver det imidlertid Øvelse og Behændighed.

Franco Bollo.

Brevkasse.

For »Vor Ungdoms« frimærkeinteresserede Læsere vil der blive oprettet en Brevkasse, saaledes at indsendte Spørgsmaal vil blive besvarede her i Bladet i Rækkefølge.

F. B.

Krigen er snart forbi!

Da sikkert Dem selv og Deres Børn den bedste Erindring om Krigen, ved at købe de Reklameplakater af Krigsfrimærker, som vi har sammensat paa den mest fordelagtige Maade, og som indeholder lidt af alt, i Eks:

30 forskellige officielle Krigsfimærker, som er udstivet af Staterne, og udelukkende af Frankerigerimærker, sælges vi for Tiden for kun 1 Kr. for udsøgte Eksempplarer.

50 forskellige, som særlig kan anbefales Begyndere, for kun 3 Kr. 100 forskellige Frimærker, hvoriblandt en Del almindelige Mærker, kan sælges for 20 Kr.

FRIMÆRKEBØRSEN, København, Klosterstræde 9 (hør Nr. 1). Tel. 617

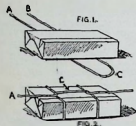

HVAD ENHVER SPEJDER BØR VIDE

At binde Baand om en Pakke.

Tag en Snor af passende Længde, læg den dobbelt, og anbring Pakken paa den. (Fig. 1).

Før saa Enderne A og B igennem Løkken C, træk dem i modsat Retning og fastgør dem paa sædvanlig Maade.

Denne Fremgangsmaade er navnlig at anbefale for tunge eller skrøbelige Pakker, da man kun een Gang behøver at vende den Genstand, man vil pakke ind.

Hvorledes Du skal alarmere Brandvæsenet.

Pr. Telefon: Naar Centralen svarer, forlanges: »Ildebrand, Køben»

havn» eller »Ildebrand, Frederiksberg».

Rundt i Byen findes de let kendelige Brandalarmapparater. De to Gadelygter, som staar nærmest Apparatet, har et rødt Glasskilt med Paaskrift »Brandalarm». Naar Lygterne er tændte, kan Skiltet ses paa lang Afstand. Vi har to forskellige Alarmapparater begge forsynede med Brugsanvisning.

1) Det gamle Apparat: Knus Rude, (med en Sten, Stok, Sko osv.), tryk paa Knappen, og vent paa Sprøjterne.

2) Det nye Apparat: Drej paa Haandsvinget, til det selv standser, og vent paa Sprøjterne.

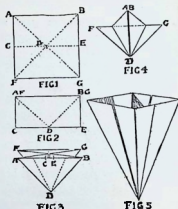
Misbrug af Apparatene straffes meget strengt.

Et Drikkebæger af Papir.

Tag et kvadratisk Stykke stift Papir. Fals det efter de punkterede Linier AG—FB og CDE i Fig. 1, og læg det sammen paa Midten i Linien CDE (Fig. 2).

Bøj nu Hjørnerne C og E indad, til de mødes som i Fig. 3. Herved fremkommer 4 Hjørner A, B, G, F.

Nu bøjes A og B i den punkterede Linie (Fig. 3), saa at Hjørnerne mødes som i Fig. 4, vend Papiret og fold F og G paa samme Maade. Buk disse fire Spidser i den

punkterede Linie under A og B (Fig. 4) om, og der faas et udmærket pyramideformet Bæger som Fig. 5.

En Maalestok.

Man gaar jo ikke altid med en Maalestok hos sig; ganske vist bør en Spejder vide, hvor lange hans Fingre er; hvor langt han spænder med Tommel- og Lillefinger, hvor høj han er osv. Den Slags Maal er gode.

Men her har I et, der ogsaa er godt. De almindelige Tændstikker er 5 cm. lange.

Hvorledes Du skal føre en Hest.

1) Den forkerte Maade: Tovet fattes altfor langt fra Hovedet. Tovets frie Del dasker, og Du gaar paa venstre Side af Vejen.

Den rigtige Maade: Tovet fattes helt oppe ved Hovedet. Tovets frie Del holdes sammenrullet, og Du gaar paa højre Side af Vejen.

Vær aldrig nervøs, f. Ex. naar et Automobil passerer, og Hesten skulde begynde at blive urolig. Din Nervositet vil straks meddele sig til Hesten.

Bogens Omslagsbillede

Ny Bog
som enhver Spejder
bør eje

TORRY GREDSTED:
DRENGE

Fortællinger med talrige Illustrationer.

Pris kartonneret 2 Kroner

Steen Hasselbalchs Forlag

Forfatteren, Prømt. Gredsted

Bogens Forfatter,
Spejdergeneralen
Sir Robert Baden-Powell

Spejdergeneralen
Sir Robert Baden-Powell's
ERINDRINGER

fra hans Tjeneste
i det engelske Efterretningsvæsen.

Oversat af
Premierløjtnant C. LEMBCKE

Pris Kr. 1.50

Steen Hasselbalchs Forlag

Bogens Oversætter,
Den danske Spejderchef,
Prømt. Kammerjunker Lembcke

EFTER AARS NYHEDER

I RIGESTE
UDVALG

A. FONNESBECH

D · E · C

AKTIESELSKABET

DANSK-ENGELSK CAMELFABRIK

ODENSE

Chic Fløde Caramel

Hof Fløde Caramel

D·E·C Creame Caramel

Blacks Toffee Stange

Velsmagende og meget nærende. Anbefales til Spejderudflugter.

Faas overalt eller direkte fra Fabrikken.